

Răspunderea părintească

Răspunderea părintească se referă la toate drepturile și obligațiile față de un copil și față de patrimoniul acestuia. Deși pot exista diferențe de la un stat membru la altul, conceptul include, de obicei, custodia (încredințarea) și drepturile de vizită.

Dacă sunteți un cuplu internațional în curs de separare și aveți unul sau mai mulți copii, va trebui să cădeți de acord asupra încredințării acestuia/acestora.

Punctul de pornire

Ce presupune încredințarea copiilor? Ce înseamnă drept de vizită?

Atât timp cât părinții locuiesc împreună, de obicei ei dețin în comun autoritatea părintească asupra copiilor lor. Cu toate acestea, în cazul în care părinții divorțează sau se despart, aceștia trebuie să decidă modul în care își exercită această autoritate în viitor.

Părinții pot decide ca locuința copilului să fie în mod alternativ la fiecare din părinți sau că acesta va locui doar cu unul dintre părinți. În acest din urmă caz, celălalt părinte, de obicei, are dreptul să-și viziteze copilul în anumite momente.

Dreptul de încredințare include și alte drepturi și obligații legate de educația și îngrijirea copilului, inclusiv dreptul de a avea grijă de copil și de patrimoniul său. Părinții au, de obicei, autoritatea părintească asupra unui copil, însă în cazul copiilor plasați, instituția la care copilul este încredințat deține autoritatea părintească asupra acestuia.

Cine decide în legătură cu încredințarea copiilor și dreptul de vizită?

Părinții pot decide cu privire la aceste aspecte de comun acord. Un mediator sau un avocat poate ajuta părinții să ajungă la un acord. Puteți găsi un mediator dacă faceți clic pe linkul din partea de jos a paginii.

În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord ar putea fi nevoiți să se adreseze instanței. Instanța poate decide ca ambii părinți să aibă autoritatea părintească asupra copilului (custodie în comun) sau ca unul dintre părinți să aibă autoritatea părintească (custodie unică). În cazul în care un singur părinte are custodia, instanța poate decide cu privire la dreptul de vizită pentru celălalt părinte.

În cazul unui cuplu internațional, normele UE determină instanța care are competență să soluționeze cauza. Puteți găsi instanța competentă dacă faceți clic pe linkul din partea de jos a paginii.

Obiectivul principal este acela de a evita ca ambii părinți să sesizeze instanțe în propria lor țară și ca două hotărâri să fie pronunțate în același caz. Principiul este că instanța competentă este cea din țara în care copilul își are reședința obișnuită.

Hotărârea instanței va fi executată în altă țară din UE?

Prin intermediul unui mecanism de recunoaștere și executare a hotărârilor judecătorești se asigură faptul că hotărârea instanței este aplicată în alte țări din UE, odată ce acesta a fost pronunțată. Astfel se înlesnește exercitarea autorității părintești de către titularii acesteia.

În special, o hotărâre privind drepturile de vizită va fi recunoscută într-un alt stat membru al UE, fără să fie nevoie de nicio procedură specială, sprijinindu-se astfel relația dintre copil și ambii părinți.

Care sunt normele UE care se aplică?

Regulamentul Bruxelles IIa reglementează chestiunile transfrontaliere între copii și părinți. Aceste reguli se aplică, de asemenea, tuturor copiilor, indiferent dacă sunt născuți din căsătorie sau în afara căsătoriei. Regulamentul Bruxelles IIa reprezintă piatra de temelie a cooperării judiciare în UE în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești. Regulamentul se aplică de la 1 martie 2005 în toate statele membre, cu excepția Danemarcei.

Pentru informații detaliate de la nivel național, selectați drapelul țării care vă interesează.

Linkuri utile

- [Găsirea unui mediator](#)
- [Găsirea instanței competente](#)
- [Citiți broșura](#)

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

Ultima actualizare: 18/01/2019

Răspunderea părintească - Bulgaria

CUPRINS

- 1 [Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?](#)
- 2 [Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?](#)
- 3 [Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?](#)
- 4 [Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?](#)
- 5 [Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?](#)
- 6 [Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?](#)
- 7 [Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?](#)
- 8 [Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?](#)
- 9 [Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?](#)
- 10 [Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?](#)
- 11 [Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?](#)
- 12 [Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?](#)
- 13 [Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?](#)
- 14 [În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?](#)
- 15 [Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?](#)
- 16 [Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?](#)
- 17 [Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?](#)

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Termenii juridici folosiți în legislația bulgară pentru răspunderea părintească și custodie sunt „drepturi și obligații parentale” și „exercitarea drepturilor părintești”. Aceste noțiuni includ toate drepturile și obligațiile pe care un părinte le are față de copiii sub vârsta majoratului.

Legislația bulgară stabilește o distincție între minorii cu vârsta sub 14 ani și copiii care au între 14 și 18 ani. Drepturile părintești sunt exercitate cu privire la ambele categorii de vârstă a copiilor.

În caz de adopție, drepturile și obligațiile care se aplică persoanei adoptate și descendenților acesteia, pe de o parte, și persoanei care adoptă și rudelor acesteia, pe de altă parte, coincid cu cele dintre rudele apropiate, întrucât drepturile și obligațiile dintre persoana adoptată și descendenții și rudele sale apropiate încetează.

În cazul unei hotărâri de divorț, instanța are, de asemenea, obligația de a se pronunța asupra exercitării drepturilor părintești, relațiilor personale și întreținerii copiilor rezultați din căsătorie și asupra utilizării domiciliului familial, ținând cont de interesul superior al copilului.

Instanța hotărăște căruia dintre soți i se acordă drepturile parentale și măsurile referitoare la exercitarea acestor drepturi, relațiile personale dintre copii și părinți și întreținerea copiilor. Atunci când alege care părinte își va exercita drepturile părintești, instanța evaluează toate circumstanțele, având în vedere interesul superior al copilului, și îi ascultă pe părinți și copii, cu condiția ca aceștia să aibă peste 10 ani.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Regula generală este că ambii părinți exercită autoritatea părintească în mod egal.

Legea prevede dispoziții explicite privind drepturile bunicilor de a păstra legătura cu copilul.

Copiii sub vârsta majoratului sunt obligați să locuiască cu părinții lor, cu excepția cazului în care există motive importante care să justifice contrariul. În cazul în care există anumite abateri de la această obligație, instanța dispune înapoierea copilului la părinți, la cererea acestora și după audierea copilului în cazul în care acesta are peste 10 ani.

Fiecare părinte poate reprezenta singur copiii cu vârsta mai mică de 14 ani și își poate da consimțământul pentru o acțiune în justiție în numele copiilor cu vârste cuprinse între 14 și 18 de ani numai dacă acest lucru este în interesul superior al acestora.

Bunurile mobile și imobile ale copiilor sub vârsta majoratului, cu excepția produselor perisabile, pot fi înstrăinate, grevate de drepturi de ipotecă sau, în general, eliminate cu permisiunea tribunalului districtual de la locul de reședință obișnuită al acestora numai în cazul în care este necesar sau în mod evident în beneficiul copiilor. Cadourile, împrumuturile, scutiunile și garantarea datoriilor unei alte persoane cu un gaj, o ipotecă sau garanții oferite de către copiii sub vârsta majoratului sunt nule și neavenite.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În cazul în care un părinte, prin comportamentul său, reprezintă o amenințare la adresa persoanei, educației, sănătății sau bunurilor copilului, tribunalul districtual ia măsuri relevante în interesul superior al copilului, din proprie inițiativă sau la cererea celuilalt părinte sau a procurorului, plasând copilul într-o locuință adecvată, după caz.

Aceste măsuri sunt luate, de asemenea, în cazul în care părintele nu este în măsură să își exercite drepturile părintești din cauza unei boli fizice sau mentale persistente, a unei absențe pe termen lung sau din alte motive obiective. Părintele poate fi decăzut din drepturile părintești în următoarele cazuri deosebit de grave: părintele nu are grijă de copil și nu reușește să efectueze plățile de întreținere pe termen lung și fără motiv valabil sau a plasat copilul într-o instituție specializată și nu a reușit să recupereze copilul în termen de șase luni de la data la care ar fi trebuit să facă acest lucru.

Procedurile judiciare cu privire la încetarea drepturilor părintești sunt introduse la tribunalul districtual din proprie inițiativă sau la cererea celui alt părinte sau a procurorului. În toate cazurile de limitare sau de încetare a drepturilor părintești, instanța decide și cu privire la măsurile referitoare la raporturile personale dintre părinți și copii.

Instanța poate reinstitui drepturile părintești în cazul unor circumstanțe noi sau la cererea părintelui.

Instanța informează din oficiu municipalitatea de la locul de reședință a părintelui cu privire la încetarea drepturilor părintești sau restabilirea lor ulterioară în vederea numirii unui custode pentru copiii cu vârste cuprinse între 14 și 18 de ani sau a unui tutore legal în cazul minorilor sub 14 ani.

La cererea Direcției de asistență socială, instanța poate emite un ordin pentru ca un copil să fie plasat în afara familiei în cazul în care părinții sunt decedați, necunoscuți, decăzuți din drepturile părintești, exercită drepturi părintești limitate sau nu pot avea grijă de copil pe termen lung din motive obiective sau fără motiv valabil, în cazul în care copilul este victimă a violenței domestice și există o amenințare gravă la adresa dezvoltării sale fizice, psihologice, morale, intelectuale și sociale. Copilul este plasat într-o instituție socială sau la o familie adoptivă, inclusiv în cazurile prevăzute la articolul 11 din Convenția de la Haga din 1996 privind protecția copiilor.

Instanța poate dispune ca un copil să fie plasat la rude, într-o familie substitutivă sau într-o instituție specializată. În așteptarea hotărârii judecătorești, Direcția de protecție socială de la domiciliul actual al copilului plasează copilul în conformitate cu o procedură administrativă de cazare temporară.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

În cazul în care părinții care trăiesc împreună nu sunt de acord asupra unor probleme referitoare la drepturile părintești, litigiul este înaintat tribunalului districtual, care va audia părinții și, după caz, copiii. Hotărârea judecătorească poate fi atacată în conformitate cu normele generale.

În cazul în care părinții nu locuiesc împreună și nu pot ajunge la un acord cu privire la persoana căreia i se va încredința copilul, litigiul este soluționat de către tribunalul districtual în a cărui rază teritorială își are reședința obișnuită copilul, după audierea acestuia, cu condiția ca acesta să aibă cel puțin 10 ani. Hotărârea judecătorească poate fi atacată în conformitate cu normele generale.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Părinții pot încheia acorduri extrajudiciare privind acordarea și exercitarea drepturilor părintești, precum și modalitățile de contactare a părintelui care nu are drepturi parentale, dar aceste acorduri nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic. În pofida existenței unui acord extrajudiciar, oricare dintre părinți poate introduce o acțiune privind drepturile părintești sau modalitățile de contactare a copilului, iar instanța se va pronunța cu privire la modul în care drepturile părintești se exercită din acel moment, indiferent de acordul extrajudiciar. De asemenea, cadrul juridic este același pentru modalitățile de contactare a copilului cu părintele care nu are custodia și nu locuiește împreună cu acesta.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

În conformitate cu Legea privind medierea, litigiile de dreptul familiei pot face obiectul medierii, dar acordul la care se ajunge privind drepturile părintești devine obligatoriu din punct de vedere juridic doar după aprobarea explicită de către instanță, în conformitate cu Codul de procedură civilă.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Judecătorul poate decide cu privire la orice chestiuni înaintate instanței, inclusiv locul în care copilul își are reședința obișnuită, care dintre părinți își va exercita drepturile părintești, ce măsuri vor exista pentru contactele dintre copil și celălalt părinte, drepturile de vizită/acces ale părintelui, obligația de a face plăți de întreținere pentru copil, alegerea școlii, numele copilului etc. A se vedea răspunsurile la întrebările 3 și 4.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

În general, părintele care exercită drepturile părintești ia decizii cu privire la viața zilnică a acestuia, inclusiv, de exemplu, cu privire la școala pe care o va urma copilul. Există câteva cazuri în care este necesar consimțământul ambilor părinți, de exemplu, în cazul în care se eliberează documente de identitate pentru copil sau atunci când acesta părăsește țara, indiferent de durata sau scopul călătoriei, inclusiv pe parcursul vacanțelor.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

În cazul în care părinții nu au aceeași reședință, instanța este obligată să emită un ordin privind părintele care va avea drepturile părintești și modul în care va fi menținut contactul cu celălalt părinte. Fără a aduce atingere celor de mai sus, nu există restricții privind încheierea unui acord între părinți cu privire la modalitățile de contact mai extins dintre copil și celălalt părinte, în plus față de practicile obișnuite. Astfel cum s-a convenit în jurisprudență și astfel cum este acceptat în general de către părțile la cauzele matrimoniale, înțelegerile obișnuite referitoare la timpul petrecut de un copil cu celălalt părinte sunt două sau mai multe zile nelucrătoare pe lună și un număr fix de săptămâni în timpul vacanțelor școlare.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Instanța competentă este tribunalul districtual în a cărui rază teritorială își are reședința obișnuită pârâtul. În cazul în care cererea se referă la obligația de întreținere a copilului, reclamantul poate depune cererea și la instanța în a cărui rază teritorială își are reședința obișnuită.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Cazurile referitoare la drepturile părintești respectă normele generale de procedură.

În cazul în care chestiunea este examinată în cadrul unei acțiuni de divorț pendinte, părinții pot solicita instanței să dispună măsuri temporare pentru exercitarea drepturilor părintești asupra copilului, precum și pentru modalitățile de contactare a celuilalt părinte.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Părțile pot obține asistență judiciară în conformitate cu condițiile generale din Legea privind asistența judiciară.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Deciziile pronunțate de tribunalul districtual pot face obiectul unei căi de atac în fața instanței regionale, în conformitate cu normele generale, în termen de două săptămâni de la primirea unei copii a deciziei respective.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Hotărârile judecătorești sunt executate în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă. Acesta conține dispoziții explicite privind obligația de a îndeplini sau de a se abține de la anumite acțiuni, precum și privind obligația de a restitui copilul. Hotărârea este executată de către un executor judecătoresc privat sau public, ales de solicitant.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

Legislația aplicabilă este Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, precum și articolul 621 din Codul de procedură civilă (în vigoare de la 24 iulie 2007).

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Legislația aplicabilă este Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, precum și articolul 622 din Codul de procedură civilă (în vigoare de la 24 iulie 2007).

Competența generală îi aparține tribunalului districtual în a cărui rază teritorială își are reședința obișnuită cealaltă parte sau, în cazul în care aceasta nu are domiciliu stabil în Bulgaria, cea în a cărui rază teritorială își are reședința obișnuită persoana în cauză sau, în cazul în care partea în cauză nu are reședința obișnuită în Bulgaria, Tribunalul Municipal Sofia.

Cererile de recunoaștere și executare a unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță străină sau a unei decizii pronunțate de o altă autoritate străină privind exercitarea drepturilor părintești sau restaurarea exercitării drepturilor părintești în caz de deplasare ilicită a unui copil, în conformitate cu Convenția Europeană din 1980 privind recunoașterea și executarea hotărârilor privind încredințarea copiilor și restabilirea custodiei asupra copiilor, care a fost încheiată la Luxemburg la 20 mai 1980 [ratificată prin lege, Monitorul Oficial nr. 21 din 2003 (SG nr. 104 din 2003) (denumită în continuare „Convenția de la Luxemburg”)], se depun la Tribunalul Municipal Sofia. Instanța organizează o ședință publică cu participarea Ministerului Justiției sau a solicitantului, a părților la decizia sau hotărârea pronunțată în străinătate și a unui procuror. Instanța audiază copilul, dacă acest lucru este solicitat de către Direcția de protecție socială a municipiului în care copilul are adresa actuală. Procedura de recunoaștere și executare a unei hotărâri sau a unei decizii se suspendă în următoarele cazuri: este în curs o acțiune în instanță cu privire la fondul litigiului, iar cauza respectivă a fost introdusă ulterior procedurii în statul în care s-a emis hotărârea sau decizia. Aceeași procedură se aplică atunci când o altă hotărâre sau decizie privind exercitarea drepturilor părintești este în curs de a fi recunoscută și/sau executată de către instanțele bulgare. Instanța competentă este notificată fără întârziere, iar judecătorul trebuie să se pronunțe în termen de o lună de la comunicare.

Hotărârea judecătorească trebuie să fie pronunțată în termen de o lună de la data cererii. Hotărârea poate fi atacată la Curtea de Apel din Sofia, a cărei hotărâre este definitivă.

Procedura se aplică, de asemenea, cererilor de recunoaștere și executare a hotărârilor judecătorești pronunțate după deplasarea unui copil în cazul în care decizia constată că deplasarea a fost ilegală. Recunoașterea și executarea unei hotărâri emise într-un alt stat care este parte la Convenția de la Luxemburg se respinge în temeiul articolelor 8 și 9, în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (1) din convenție sunt îndeplinite și acceptate numai în măsura în care aceasta este executorie în statul în care a fost aprobată. Aceeași procedură se aplică în cazurile în care se aplică Convenția privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia responsabilității părintești și a măsurilor de protecție a copiilor.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Relațiile dintre părinți și copil sunt reglementate de legislația statului unde se află reședința obișnuită a acestora. În cazul în care părinții și copiii nu au o reședință obișnuită comună, raporturile lor sunt reglementate de legislația statului în care copilul își are reședința obișnuită sau a cărui cetățenie o deține, oricare dintre acestea este mai favorabilă pentru copil. Chestiunile legate de tutelă și custodie sunt reglementate de legislația statului în care își are reședința obișnuită persoana aflată sub tutelă sau custodie. Relațiile dintre persoana aflată sub tutelă sau custodie și tutore sau custode sunt reglementate de legile care se aplică la momentul plasării sub tutelă sau custodie a persoanei respective.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 19/10/2016

Răspunderea părintească - Republica Cehă

CUPRINS

- [1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?](#)
- [2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?](#)
- [3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?](#)
- [4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?](#)
- [5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?](#)
- [6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?](#)

- 7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?
- 8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?
- 9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?
- 10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?
- 11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?
- 12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?
- 13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?
- 14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?
- 15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?
- 16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?
- 17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Termenul „răspundere părintească” este consacrat în Codul Civil (Legea nr. 89/2012). Acest termen include un set de drepturi și obligații ale părinților, compus din:

- îngrijirea copilului, inclusiv, în special, îngrijirea acordată sănătății sale și dezvoltării sale fizice, emoționale, intelectuale și morale;
- protecția copilului;
- menținerea unor relații personale cu copilul;
- asigurarea creșterii și educării sale;
- determinarea reședinței sale;
- reprezentarea copilului și administrarea bunurilor sale.

Răspunderea părintească începe la nașterea copilului și se termină atunci când copilul dobândește capacitate juridică deplină. Durata și domeniul de aplicare a răspunderii părintești pot fi modificate doar de o instanță judecătorească. Răspunderea părintească este exercitată de către părinți, în conformitate cu interesele copilului. Înainte de a lua o decizie care are un impact asupra intereselor copilului, părinții vor informa copilul cu privire la toate elementele necesare care să îi permită să își formeze propria opinie cu privire la o anumită problemă și să își informeze părinții. Acest lucru nu se aplică în cazul în care copilul nu este capabil să accepte în mod corespunzător informațiile, nu este în măsură să își prezinte propria opinie sau nu este în măsură să își informeze părinții cu privire la opinia sa. Părinții vor acorda o atenție specială opiniei copilului și o vor lua în considerare pentru a lua o decizie. Răspunderea părintească privind copilul este efectuată de către părinți, într-un mod și într-o măsură care să corespundă nivelului de dezvoltare al copilului. În cazul în care părinții iau o decizie referitoare la educația sau la ocuparea unui loc de muncă de către copil, aceștia vor lua în considerare opinia, abilitățile și talentul copilului.

Până în momentul în care copilul dobândește capacitate juridică, părinții săi au dreptul de a îi oferi îndrumare, prin măsuri educaționale adecvate abilităților sale în continuă evoluție, inclusiv prin restricții îndreptate către protejarea moralității, sănătății și drepturilor copilului, precum și a drepturilor altor persoane și a ordinii publice. Copilul trebuie să respecte aceste măsuri. Resursele

educaționale pot fi utilizate numai într-o formă și într-o măsură care să fie adaptate circumstanțelor, să nu pună în pericol sănătatea copilului sau dezvoltarea sa și să nu aducă atingere demnității umane a copilului.

Este de la sine înțeles că toți minorii care nu au capacitate juridică deplină au competența de a efectua acte juridice corespunzătoare maturității intelectuale și volitive a copiilor minori de vârsta sa. Părinții au obligația și dreptul de a reprezenta copilul în cadrul procedurilor juridice pentru care acesta nu este capabil din punct de vedere juridic. Părinții reprezintă copilul în comun, însă fiecare dintre aceștia poate acționa separat. În cazul în care unul din părinți acționează în mod individual în ceea ce privește o chestiune referitoare la copil față de un terț, care este de bună credință, este de la sine înțeles că acesta acționează cu acordul celuilalt părinte. Un părinte nu poate reprezenta un copil în cazul în care acest lucru ar putea conduce la un conflict de interese între părinte și copil sau între copiii acelorași părinți. În acest caz, instanța va numi un tutore pentru copil. În cazul în care părinții nu pot conveni care dintre ei ar trebui să reprezinte copilul în cadrul unei proceduri judiciare, o instanță va decide, în urma unei cereri depuse de unul dintre părinți, care dintre părinți va acționa din punct de vedere juridic în numele copilului și în ce mod.

Părinții au obligația și dreptul de a administra bunurile copilului, mai precis, de a le administra cu grija cuvenită. Aceștia trebuie să gestioneze în siguranță fondurile care nu pot fi considerate necesare pentru acoperirea cheltuielilor legate de bunurile copilului. În cadrul procedurilor judiciare care se referă la anumite elemente din bunurile copilului, părinții vor acționa ca reprezentanți ai acestuia. Un părinte nu poate reprezenta un copil dacă acest lucru ar putea avea ca rezultat un conflict de interese între părinte și copil sau între copiii acelorași părinți. În acest caz, instanța va numi un tutore pentru copil. În cazul în care un părinte încalcă obligația de a îngriji bunurile copilului cu grija cuvenită, părintele respectiv va oferi despăgubiri copilului pentru prejudiciile suportate în mod solidar. În cazul în care părinții nu sunt de acord cu privire la principalele aspecte legate de gestionarea bunurilor copilului, instanța se va pronunța asupra acestora, la cererea unuia dintre părinți. Părinții au nevoie de acordul unei instanțe în ceea ce privește actele juridice care se referă la patrimoniul existent sau viitor al copilului sau la o parte din acesta, cu excepția aspectelor curente sau a celor cu o valoare materială neglijabilă, chiar dacă au caracter excepțional.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Răspunderea părintească reprezintă o obligație pentru ambii părinți. Fiecare părinte exercită răspunderea părintească, cu excepția cazului în care a fost decăzut din drepturile părintești. Este irelevant dacă părinții copilului sunt sau nu sunt căsătoriți și dacă respectivul copil s-a născut în cadrul căsătoriei sau în afara ei.

Părinții exercită autoritatea părintească de comun acord. În cazul în care o întârziere în luarea unei decizii în ceea ce privește o chestiune referitoare la copil ar putea afecta interesele copilului, unul dintre părinți poate să ia această decizie sau să își dea consimțământul. Părintele respectiv trebuie, totuși, să îl informeze fără întârziere celălalt părinte cu privire la situația respectivă. În cazul în care unul dintre părinți acționează singur într-o chestiune referitoare la copil în raport cu un terț, care este de bună credință, este de la sine înțeles că acționează cu acordul celuilalt părinte. În cazul în care părinții nu sunt de acord cu privire la o chestiune care este importantă pentru copil, în special în ceea ce privește interesele acestuia, instanța se va pronunța asupra acesteia, la cererea unui părinte. Acest lucru se aplică, de asemenea, în cazul în care unul dintre părinți îl exclude pe celălalt părinte din procesul decizional referitor la o chestiune importantă pentru copil. Chestiuni importante sunt considerate în special, determinarea locului de reședință și alegerea tipului de educație sau a unui loc de muncă pentru copil, însă nu și procedurile medicale normale și alte proceduri similare.

O instanță poate decide să suspende răspunderea părintească atunci când părinții nu pot să o exercite din cauza unor circumstanțe grave și dacă se consideră că acest lucru este necesar în interesul copilului. În cazul în care părintele nu își exercită răspunderea părintească în mod corespunzător, iar interesul copilului impune acest lucru, instanța poate să restricționeze sau să limiteze răspunderea părintească și, în același timp, să stabilească domeniul de aplicare al unei astfel de restricții. În cazul în care un părinte abuzează de răspunderea părintească sau de exercitarea acesteia și/sau își neglijează în mod grav răspunderea părintească sau exercitarea acesteia, instanța poate pronunța decăderea din drepturile părintești. În cazul în care un părinte comite o infracțiune împotriva copilului său sau în cazul în care un părinte își utilizează copilul, care nu este responsabil din punct de vedere penal, pentru a comite o infracțiune, instanța va evalua, în special, dacă există motive pentru a pronunța decăderea din drepturile părintești a respectivului părinte.

În cazul în care unul dintre părinți este decedat sau nu este cunoscut ori în cazul în care unul dintre părinți nu are răspundere părintească sau i se suspendă exercitarea răspunderii părintești, răspunderea părintească este exercitată de celălalt părinte. Acest lucru se aplică și în cazul în care răspunderea părintească sau exercitarea acesteia de către unul dintre părinți este limitată. În cazul în care niciunul din părinți nu deține întreaga răspundere părintească, în cazul în care exercitarea răspunderii părintești de ambii părinți a fost suspendată și/sau în cazul în care este afectată răspunderea părintească a părinților în una dintre modalitățile indicate, dar fiecare în mod diferit, instanța va desemna un tutore pentru copil, care va avea drepturile și obligațiile părinților sau care va exercita aceste drepturi și obligații în locul părinților. În cazul în care răspunderea părintească sau exercitarea acesteia este limitată, instanța va numi un administrator legal pentru copil.

În cazul în care un copil este adoptat, drepturile și obligațiile care decurg din răspunderea părintească sunt transferate părintelui adoptiv la momentul intrării în vigoare a deciziei legale privind adopția.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În cazul în care instanța decide să limiteze capacitatea juridică a părintelui, aceasta va decide și cu privire la răspunderea părintească a acestuia. Exercițarea răspunderii părintești de către un copil minor care este părinte, dar care nu a obținut încă capacitate juridică deplină printr-o declarație sau căsătorie, este suspendată până în momentul în care acesta dobândește capacitate juridică deplină. Această dispoziție nu se va aplica în ceea ce privește exercitarea drepturilor și obligațiilor de îngrijire a copilului, cu excepția cazului în care o instanță stabilește, în ceea ce privește părintele, că exercitarea acestei obligații și a acestui drept se suspendă până în momentul în care părintele dobândește capacitate juridică deplină. Exercițarea răspunderii părintești de către un părinte a cărui capacitate juridică a fost limitată în acest domeniu este suspendată pe durata limitării capacității juridice, cu excepția cazului în care instanța decide că, având în vedere persoana, va menține exercitarea obligației și a dreptului de îngrijire pentru copil și de menținere a relației personale cu acesta.

În cazul în care ambii părinți care ar trebui să exercite întreaga răspundere părintească față de copil lipsesc, o instanță va desemna un custode pentru copil. Față de copil, un custode are, în esență, toate drepturile și obligațiile unui părinte, însă nu are obligația de a sprijini și de a întreține copilul. În cazuri excepționale, această serie de obligații și drepturi poate fi definită ținând cont de custode sau de situația copilului, precum și de motivul pentru care părinții nu dispun de toate drepturile și obligațiile. Un custode trebuie să aibă capacitate juridică deplină, iar modul său de viață trebuie să garanteze că este în măsură să își îndeplinească rolul în mod corespunzător. De asemenea, pentru rolul de custode, instanța poate să desemneze două persoane, care sunt, de regulă, căsătorite. În cazul în care acest lucru nu este contrar intereselor copilului, instanța va numi o persoană desemnată de un părinte în calitate de custode. În caz contrar, instanța va numi custodele din rândul membrilor de familie sau al persoanelor apropiate de copil sau familia acestuia, cu excepția cazului în care un părinte exclude în mod expres o astfel de persoană. Dacă nu există o astfel de persoană, instanța va numi o altă persoană în calitate de custode. În cazul în care nicio persoană fizică nu poate fi desemnată custode pentru copil, instanța va desemna o autoritate pentru protecția socială și juridică a copiilor, până în momentul în care instanța numește un custode diferit pentru copil sau până când un custode acceptă rolul. Custodele este supravegheat de către instanță. Acesta întocmește o listă de bunuri atât la începutul, cât și la sfârșitul perioadei în care îndeplinește funcția de custode. Custodele va prezenta periodic rapoarte instanței cu privire la copil, dezvoltarea acestuia și conturile de gestiune a bunurilor. Fiecare decizie luată de către un custode în alte chestiuni decât cele obișnuite trebuie aprobată de o instanță.

O altă posibilitate este plasarea copilului într-o familie substitutivă. O familie substitutivă este responsabilă de îngrijirea personală a unui alt copil. Totuși, aceasta nu implică acceptarea altui copil drept propriul copil ca în cazul unei adopții. Atunci când crește un copil, un asistent maternal exercită drepturile și obligațiile părinților într-o măsură rezonabilă. Acesta este obligat și are dreptul să decidă cu privire la chestiunile cotidiene care privesc copilul, să îl reprezinte în aceste chestiuni și să îi administreze bunurile. De asemenea, trebuie să informeze părinții copilului cu privire la aspectele importante. În cazul în care situația impune acest lucru, instanța va stabili obligațiile și drepturile suplimentare ale asistentului maternal. Părinții copilului își vor păstra drepturile și obligațiile care decurg din răspunderea părintească, inclusiv dreptul de a fi menținute relații personale și periodice cu copilul, precum și dreptul la informare cu privire la copil, cu excepția drepturilor și obligațiilor pe care legea le stabilește pentru asistentul maternal, în cazul în care instanța decide altfel din motive care merită o atenție specială. Un asistent maternal nu are obligația de a sprijini și de a întreține copilul.

Un asistent maternal trebuie să garanteze o asistență corespunzătoare, să aibă reședința în Republica Cehă și să fie de acord cu încredințarea copilului în îngrijirea sa. Ca regulă generală, asistentul maternal este o rudă, dar poate fi și o altă persoană de la care o autoritate pentru protecția socială și juridică a copiilor a stabilit instituționalizarea (în acest sens, o instanță regională ține evidența solicitanților care pot să devină asistenți maternali). O instanță poate încredința un copil într-o familie substitutivă pe o perioadă limitată (de exemplu, pe durata de ședere a unui părinte într-un centru de tratament) sau pentru o perioadă nedeterminată de timp. Astfel, familia substitutivă poate să abordeze o criză în cadrul familiei sau să asigure îngrijirea într-un mediu familial alternativ. Pentru a reduce numărul de copii instituționalizați sau plasați în centre de tip instituțional, familiile substitutive au prioritate față de centrele de plasament. Un asistent maternal primește prestații pentru asistență maternală din partea statului (de exemplu, o contribuție la plata nevoilor copilului, o contribuție la sfârșitul perioadei de instituționalizare, remunerația asistentului maternal etc.)

În plus, Codul civil reglementează institutul de acordare a custodiei asupra unui copil unei alte persoane în cazul în care niciunul dintre părinți nici custodele nu poate avea grijă personal de copil. Aceasta nu este o alternativă la instituționalizarea copilului, sau la îngrijirea care trebuie să precedă adopția. Acest tip de custodie are prioritate în fața plasării copilului într-un centru de plasament. Persoana care asigură servicii informale de îngrijire trebuie să garanteze îngrijirea corespunzătoare, să aibă reședința

În Republica Cehă și să fie de acord cu plasarea copilului în grija sa personală. Drepturile și obligațiile persoanei care asigură servicii informale de îngrijire sunt stabilite de o instanță. În caz contrar, legislația privind asistența maternală este utilizată în funcție de caz.

În calitate de reprezentanți legali, părinții pot, pentru a administra bunurile copilului, cu excepția cazului în care acestea sunt chestiuni legate de statutul personal, să semneze un acord de reprezentare de către o persoană cu cunoștințe de specialitate sau, de exemplu, de către o altă persoană adecvată. În cazul în care copilul semnează un acord de reprezentare, acest lucru nu va avea nicio influență asupra reprezentării legale a copilului de către părinți. În cazul în care reprezentanții legali și contractuali nu pot ajunge la un acord, o instanță se va pronunța în conformitate cu interesul copilului.

În cazul în care educația copilului sau starea sa fizică, intelectuală sau mentală și/sau buna sa dezvoltare sunt amenințate sau afectate într-o măsură care este contrară intereselor copilului și/sau în cazul unor motive întemeiate din cauza cărora părinții nu pot asigura creșterea acestuia, instanța poate dispune plasarea copilului într-un centru de plasament ca măsură necesară. Instanța va lua această hotărâre în special în cazurile în care măsuri anterioare nu au dus la remedierea situației. În acest timp, instanța va analiza întotdeauna dacă este oportun să acorde prioritate încredințării copilului pentru îngrijire unei persoane fizice. Plasarea copilului într-un centru de plasament poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult trei ani, putând fi extinsă (în mod repetat) dacă motivele pentru a dispune plasarea într-un centru de plasament persistă (tot pentru o perioadă maximă de trei ani). În cazul în care motivele pentru care s-a dispus plasarea copilului într-un centru de plasament nu mai sunt valabile sau dacă este posibil să se acorde un alt tip de asistență decât plasarea într-un centru de plasament, instanța va anula fără întârziere instituționalizarea și, în același timp, va decide cu privire la persoana căreia i se va încredința copilul în funcție de circumstanțe.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

O hotărâre privind îngrijirea copilului reprezintă o condiție esențială pentru divorțul părinților. Atunci când se pronunță, instanța va examina interesul copiilor. Instanța nu se abate de la aprobarea reciprocă a părinților decât dacă acest lucru este necesar în interesul copilului. O instanță poate plasa copilul în grija unuia dintre părinți sau poate dispune exercitarea autorității părintești de către ambii părinți sau custodia comună. De asemenea, instanța poate să plaseze copilul în îngrijirea unei alte persoane decât părinții săi, dacă acest lucru este necesar în interesul copilului. Instanța va ține seama de personalitatea copilului, în special de talentele și capacitățile sale în ceea ce privește posibilitățile de dezvoltare, precum și de stilul de viață al părinților, de orientarea emoțională și de istoricul copilului, de capacitatea fiecăruia dintre părinți de a asigura creșterea, de stabilitatea actuală și anticipată a mediului educațional în care ar trebui să trăiască copilul, precum și de legăturile emoționale ale copilului cu frații, bunicii sau alte rude și cu alte persoane decât rudele. Instanța va lua întotdeauna în considerare care părinte a avut grijă de copil până în prezent și a acordat o atenție specială educației sale emoționale, intelectuale și morale, precum și care părinte îi oferă copilului oportunități mai bune pentru dezvoltarea armonioasă și în condiții bune de sănătate. De asemenea, instanța se va axa pe dreptul copilului la îngrijire din partea ambilor părinți și la menținerea unui contact direct regulat cu aceștia, pe dreptul celuilalt părinte căruia nu i se va încredința copilul de a primi informații periodice referitoare la copil, luând în considerare și capacitatea părintelui de conveni cu celălalt părinte asupra aspectelor legate de educația copilului. De asemenea, instanța poate decide să aprobe un acord între părinți, cu excepția cazului în care este clar că metoda stabilită de exercitare a răspunderii părintești nu este în conformitate cu interesul copilului.

În cazul în care părinții unui copil minor care nu are capacitate juridică deplină nu locuiesc împreună și în cazul în care nu ajung la un acord asupra normelor de îngrijire pentru un copil, instanța va decide asupra acestui aspect fără a fi necesară transmiterea unei cereri. Instanța va respecta normele similare pentru luarea deciziilor privind îngrijirea copilului în caz de divorț al părinților săi.

Părintele care are copilul în îngrijire și celălalt părinte vor decide împreună modul în care părintele care nu are în îngrijire copilul va fi comunicat cu acesta. Dacă părinții nu pot ajunge la un acord sau dacă acest lucru este necesar în conformitate cu interesul pentru creșterea copilului și relațiile din cadrul familiei, instanța va reglementa legăturile dintre părinte și copil. În cazurile justificate, instanța poate determina locul în care părintele și copilul pot intra în contact. Dacă este necesar, în interesul copilului, instanța va limita dreptul unui părinte la o relație personală cu copilul și/sau va interzice o astfel de relație.

În cazul în care situația se schimbă, instanța își va modifica hotărârea referitoare la executarea obligațiilor și drepturilor care decurg din răspunderea părintească, chiar și fără transmiterea unei cereri.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

În caz de divorț al părinților, acordul dintre părinți cu privire la modul de exercitare a răspunderii părintești trebuie să reglementeze modul în care fiecare dintre părinți va asigura îngrijirea copilului după divorț. În acest caz, părinții pot reglementa și relația dintre

părinți și copil. Un astfel de acord este condiționat de acordul unei instanțe judecătorești, care va aproba un acord între părinți, cu excepția cazului în care este evident că metoda convenită de exercitare a răspunderii părintești nu este în acord cu interesul copilului. Același lucru este valabil și în cazul unui acord între părinți, în cazul în care părinții copilului nu locuiesc împreună.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Pentru a proteja interesele copilului, în cadrul procedurilor privind îngrijirea unui copil minor, instanța va orienta părinții în vederea găsirii unei soluții de conciliere. Instanța poate obliga părinții să participe la reuniuni de mediere sau de conciliere extrajudiciare sau la terapie familială, pentru o perioadă de cel mult 3 luni, sau îi poate obliga să stabilească reuniuni cu un expert în pedopsihologie.

În plus, părinții pot recurge la serviciile așa-numitelor centre de consiliere maritală și familială care oferă ajutor prin intermediul psihologilor și asistenților sociali calificați.

În plus, o autoritate pentru protecția socială și juridică a copiilor poate convinge sau educa un părinte care nu respectă drepturile copilului sau ale celuilalt părinte (de exemplu, dreptul la asistență medicală, la contact periodic) cu privire la legislația și la consecințele comportamentului său. De asemenea, o autoritate pentru protecția socială și juridică a copiilor poate obliga părinții să apeleze la consiliere de specialitate dacă nu sunt capabili să soluționeze problemele legate de educația copilului fără consiliere din partea unor experți, în special în litigii privind modificarea drepturilor de educație sau de vizitare a copilului.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Cu condiția respectării condițiilor desemnate, la cererea părinților, o instanță poate să decidă în special cu privire la următoarele chestiuni legate de relațiile dintre părinți și copii:

1. drepturile de natură personală (de exemplu, dreptul de a stabili numele și prenumele copilului sau de a da consimțământul pentru adopția copilului);
2. îngrijirea copilului și reglementarea comunicării cu copilul;
3. formele alternative de îngrijire a copilului (de exemplu, serviciile de custodie, încredințarea copilului unei alte persoane, asistenții maternali, centrele de plasament);
4. obligațiile de întreținere și de asistență;
5. reprezentarea și administrarea bunurilor copilului, consimțământul pentru acțiuni în justiție introduse de către copil;
6. în ceea ce privește chestiunile importante pentru copil, în cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord (chestiuni importante sunt considerate a fi în special stabilirea locului de reședință și selectarea tipului de educație sau a unui loc de muncă pentru copil, însă nu și procedurile medicale normale și procedurile similare).

De cele mai multe ori, o instanță va stabili cui i se va încredința copilul și, eventual, se va pronunța cu privire la o reglementare a comunicării cu copilul, la întreținerea și sprijinirea acestuia.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Îngrijirea copilului reprezintă numai o parte din drepturile și obligațiile incluse în materia răspunderii părintești. În cazul în care un părinte căruia nu i s-a încredințat îngrijirea copilului nu a fost privat de răspunderea părintească și în cazul în care răspunderea părintească nu a fost limitată sau suspendată, părintele respectiv exercită în continuare acest drept cu privire la alte componente ale răspunderii părintești și nu își pierde dreptul de a decide cu privire la chestiuni importante referitoare la copil. Răspunderea părintească este exercitată de către părinți, de comun acord și în conformitate cu interesul copilului. În cazul în care există riscul unei întârzieri în luarea unei decizii cu privire la o chestiune referitoare la copil, unul din părinți poate să decidă sau să își dea consimțământul singur. Cu toate acestea, părintele respectiv trebuie să îl informeze fără întârziere pe celălalt părinte cu privire la situația respectivă.

În cazul în care părinții nu sunt de acord cu privire la o chestiune care este importantă pentru copil, în special în ceea ce privește interesele acestuia, instanța se va pronunța în urma unei cereri depuse de un părinte. Acest lucru se aplică și în cazul în care unul dintre părinți îl exclude celălalt părinte din procesul decizional referitor la o chestiune importantă pentru copil. De asemenea, o instanță va decide cu privire la o cerere depusă de un părinte în cazul în care părinții nu pot stabili care dintre ei va reprezenta minorul în cadrul procedurilor judiciare sau în chestiuni importante referitoare la administrarea bunurilor copilului.

Părinții trebuie să se informeze reciproc cu privire la toate chestiunile importante referitoare la copil și la interesele acestuia.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Codul civil face distincție între plasarea unui copil în întreținerea unuia din părinții săi, exercitarea autorității părintești de către ambii părinți, custodia comună și plasarea unui copil în îngrijirea unei alte persoane decât părinții săi. Atunci când ia o decizie cu privire la încredințarea unui copil în îngrijire, instanța va decide astfel încât să răspundă intereselor copilului. O instanță poate renunța la o hotărâre privind exercitarea autorității părintești de către ambii părinți sau custodia comună în cazul în care părinții sunt în măsură să comunice între ei și să coopereze.

Custodia comună (creșterea în comun)

Această formă de reglementare a îngrijirii copilului înseamnă că, în acest caz, nu există decizii specifice privind încredințarea unui copil în îngrijirea unuia dintre părinți. În practică, acest lucru înseamnă că, în cazul custodiei comune, un părinte poate, de exemplu, să asigure nevoile în materie de educație ale copilului său și alte activități sportive și/sau că unul dintre părinți se axează pe studiile lingvistice ale copilului, în timp ce celălalt părinte se axează pe alte activități extrașcolare ale copilului. Ambii părinți partajează acordarea de asistență medicală și asigurarea nevoilor materiale ale copilului (de exemplu, gătit, curățenie, îmbrăcăminte etc.). În cazul în care un copil urmează să fie plasat într-o custodie comună, este necesar consimțământul ambilor părinți.

Exercitarea autorității părintești de către ambii părinți (creșterea alternativă)

Exercitarea autorității părintești de către ambii părinți înseamnă plasarea alternativă a copilului în îngrijirea unuia sau altuia dintre părinți pentru o perioadă determinată de timp. De asemenea, o instanță va stabili drepturile și obligațiile exercitate pe durata acestor perioade de timp.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

O cerere care se referă la drepturile și obligațiile părintești trebuie depusă la instanța districtuală (la Praga, Tribunalul districtual, la Brno, Tribunalul municipal) în pe a cărui rază teritorială se află reședința copilului minor, iar dacă acesta nu are domiciliu stabil, la instanța districtuală pe a cărui rază teritorială locuiește copilul. În ceea ce privește copiii minori, instanța se pronunță chiar și în cazul în care nu a fost depusă nicio cerere.

Cerințele în materie de cereri depind de tipul acesteia. Cu toate acestea, cererea trebuie să indice întotdeauna numele, prenumele și adresa participanților, numerele de identificare ale participanților și ale reprezentanților acestora, o prezentare a faptelor, o indicație a elementelor de probă pe care se bazează reclamantul și trebuie să reiasă clar dorința reclamantului și instanțele judecătorești cărora i se adresează cererea.

O cerere trebuie să conțină toate documentele importante referitoare la chestiunea în cauză, de exemplu, certificatul de naștere, certificatul de căsătorie, orice hotărâri judecătorești anterioare referitoare la copil și alte documente similare. Propunerea ar trebui să fie depusă în format tipărit într-un număr corespunzător de exemplare, dintre care un exemplar va rămâne la instanță; fiecare participant va primi un exemplar, dacă este necesar.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

O instanță poate începe procedurile în materie de îngrijire a unui copil minor chiar și în cazul în care nu a fost depusă nicio cerere.

Utilizând o decizie preliminară, chiar și înainte de pronunțarea unei decizii pe fondul cauzei, dacă acest lucru este necesar pentru reglementarea provizorie a relațiilor dintre participanți sau în cazul în care există temerea că executarea unei hotărâri judecătorești este pusă în pericol, instanța poate să oblige un participant la procedură la plata pensiei alimentare esențiale și/sau să încredințeze copilul în îngrijirea unuia dintre părinți sau a unei alte persoane desemnate de instanță. În general, decizia preliminară este pronunțată în baza unei cereri, însă, dacă este posibilă începerea procedurii pe fondul cauzei (și, prin urmare, procedurile referitoare la îngrijirea unui copil minor) fără nicio cerere, decizia preliminară poate fi pronunțată fără a fi necesară transmiterea unei cereri. Instanța care este competentă pentru procedura în această chestiune este responsabilă pentru pronunțarea deciziei preliminare, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. O cerere pentru pronunțarea unei decizii preliminare trebuie să cuprindă cerințele prevăzute în secțiunea 42 punctul (4) și în secțiunea 75 din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată), ceea ce înseamnă în special: informații privind instanța la care se depune cererea; persoana care depune cererea și la ce anume se referă, ceea ce înseamnă o prezentare a faptelor care ar putea justifica o astfel de cerere de pronunțare a unei decizii preliminare astfel cum au fost propus; ce ar trebui să obțină cererea, mai precis ce decizie preliminară urmărește reclamantul; prezentarea faptelor care sunt necesare pentru reglementarea relațiilor participanților sau dacă există preocupări cu privire la punerea în pericol a executării hotărârii judecătorești și, de asemenea, o indicație a datei la care a fost redactată cererea și semnată de reprezentantul acesteia. Documentele la care se referă reclamantul trebuie anexate la cerere. În general, în ceea ce

privește deciziile preliminare, pentru a asigura obținerea de despăgubiri pentru prejudicii sau alte pierderi care ar putea apărea ca urmare a deciziei preliminare, reclamantul trebuie să depună, cel mai târziu în aceeași zi în care a prezentat cererea instanței în vederea unei decizii preliminare, garanția la valoarea determinată. Cu toate acestea, în cazul unei decizii preliminare în materie de întreținere și de asistență sau al unei decizii preliminare pe care instanța o poate executa fără nicio cerere, depunerea unei garanții nu este necesară. O instanță va decide asupra unei decizii preliminare fără întârziere. În cazul în care nu există niciun pericol de neîndeplinire a obligațiilor de plată, instanța poate decide asupra unei cereri de decizie preliminară în termen de șapte zile de la data la care a fost transmisă. Instanța se va pronunța fără a audia participanții. În cazul în care se pronunță cu privire la o decizie preliminară, instanța va obliga reclamantul să depună în instanță o cerere pentru inițierea unei proceduri în termenul impus acestuia. De asemenea, instanța poate să decidă dacă o decizie preliminară va dura numai pentru o anumită perioadă de timp.

Legea privind procedurile judiciare speciale (Legea nr. 292/2013, astfel cum a fost modificată) reglementează o decizie preliminară specială în cazul în care minorului îi lipsește îngrijirea corespunzătoare, indiferent dacă există sau nu o persoană care are dreptul să aibă grijă de copil, sau în cazul în care viața copilului, dezvoltarea normală a acestuia sau alte interese importante ale acestuia sunt grav amenințate sau au fost perturbate. În acest caz, o instanță judecătorească, prin intermediul unei decizii preliminare pe care instanța o poate impune doar printr-o cerere adresată de o autoritate pentru protecția socială și juridică a copilului, va reglementa relațiile copilului pentru o perioadă esențială, prin faptul că dispune ca respectivul copil să fie plasat într-un mediu adecvat menționat în hotărâre. O astfel de decizie preliminară stabilește că un copil poate să fie plasat într-o familie substitutivă pentru o perioadă provizorie în care părintele nu poate avea grijă de copil din motive grave sau, după expirarea acesteia, să fie plasat în îngrijire înainte de adoptare. De asemenea, printr-o astfel de decizie preliminară se poate obține consimțământul părinților pentru adopție sau se poate stabili că nu este necesar consimțământul părinților pentru adopție. Instanța va decide cu privire la o cerere de pronunțare a unei decizii preliminare, fără întârziere, dar cel târziu în termen de 24 de ore de la depunerea sa. Hotărârea va fi executată imediat după pronunțare, în timp ce instanța va coopera în ceea ce privește cu autoritățile publice pentru a asigura punerea sa în aplicare.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

În conformitate cu Legea nr. 549/1991 privind taxele judiciare (astfel cum a fost modificată), procedurile de tutelă și de custodie ale instanțelor pentru copii minori sunt scutite de taxe. Aceasta înseamnă că un reclamant care depune o cerere referitoare la drepturile și obligațiile părintești nu este obligat să plătească taxe judiciare.

În anumite condiții, este posibil să se desemneze un reprezentant legal cu titlu gratuit sau pentru o taxă redusă. O instanță va numi un reprezentant la cererea unui participant cu privire la care se poate anticipa că instanța va renunța complet sau parțial la taxele judiciare, în cazul în care acest lucru este necesar, de exemplu, pentru a proteja interesele acestuia. În cazul în care acest lucru este necesar pentru a se proteja interesele, participantul va beneficia de asistența oferită de un avocat. Numirea unui reprezentant trebuie să fie justificată de situația participantului (în practică, acest lucru poate fi reprezentat de situațiile financiare nefavorabile sau de o situație socială negativă, deși este întotdeauna necesar să se ia în considerare circumstanțele specifice ale fiecărui caz) și nu trebuie să existe nicio exercitare sau protecție a drepturilor arbitrară sau nereușită.

Legea nr. 629/2004 privind acordarea de asistență judiciară în litigiile transfrontaliere în interiorul Uniunii Europene (astfel cum a fost modificată) reglementează accesul la asistență judiciară pentru procedurile judiciare dintr-un stat membru al Uniunii Europene la care participă o persoană fizică care are reședința într-un alt stat membru. Această asistență este legată de procedurile judiciare din etapele procedurilor contencioase și de punere în aplicare.

Legea nr. 85/1996 privind profesia de avocat (astfel cum a fost modificată) stabilește condițiile în care este posibil să se solicite numirea unui avocat, direct la Baroul ceh.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Da, se poate formula o cale de atac împotriva unei hotărâri în materia răspunderii părintești. Instanțele districtuale sunt tribunale de primă instanță pentru gestionarea drepturilor și obligațiilor care decurg din răspunderea părintească. Instanțele regionale (sau Tribunalul municipal din Praga) decide cu privire la căile de atac formulate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunalele de primă instanță. O cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești poate fi introdusă în termen de 15 zile de la primirea hotărârii scrise de către instanța a cărei hotărâre este atacată și, cu excepția cazului în care este interzis prin lege (de exemplu, nu se poate introduce o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești de aprobare a acordului dintre părinți cu privire la îngrijirea copiilor). De asemenea, o cale de atac este considerată ca fiind depusă la timp chiar și după expirarea perioadei de 15 zile dacă apelantul a respectat informațiile incorecte primite de la Curtea de Apel.

Trebuie subliniat faptul că unele hotărâri pot fi executorie provizorii – astfel, acestea pot fi aplicate chiar dacă s-a formulat apel împotriva acestora. Deciziile de impunere a executării întreținerii și deciziile de prelungire a duratei unei măsuri educaționale prin care copilul a fost temporar luat din întreținerea părinților sau a unei alte persoane sunt executorii provizorii.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

În Republica Cehă, este necesară prezentarea unei cereri în instanță pentru executarea unei hotărâri referitoare la îngrijirea unui minor. Procedura aplicată pentru executarea unei hotărâri judecătorești face obiectul Legii nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale (astfel cum a fost modificată).

În aceste proceduri, competența îi revine instanței de prim grad de jurisdicție a copilului minor, adică instanței districtuale (Tribunalul districtual din Praga, Tribunalul municipal din Brno) în a cărei rază teritorială se află reședința copilului minor, pe baza unui acord între părinți sau a unei hotărâri judecătorești sau a altor fapte decisive. Cererea trebuie să conțină toate informațiile necesare (părțile îndreptățite și părțile obligate, domeniul de aplicare și conținutul obligației părții obligate, precum și termenul de respectare a obligației și specificațiile aplicabile ale așa-numitului titlu executoriu – hotărârea care va fi executată).

Înainte de a dispune executarea unei hotărâri, instanța, în cazul în care consideră că există motive speciale în acest sens și/sau în cazul în care părțile obligate nu au fost informate cu privire la consecințele nerespectării unei obligații, poate să ceară părții obligate să se conformeze hotărârii sau acordului și să o informeze cu privire la posibilitățile de executare a hotărârii prin impunerea unor amenzi sau retragerea copilului. De asemenea, instanța poate solicita autorității competente pentru protecția socială și juridică a copilului să determine partea obligată să se conformeze obligațiilor sale, fără a fi necesar să se dispună executarea hotărârii.

În cazul în care persoana în cauză nu își îndeplinește obligația chiar și după ce a primit instrucțiuni din partea instanței, aceasta din urmă va dispune executarea hotărârii prin impunerea unei amenzi, acest lucru putând fi realizat în mod repetat. Cuantumul amenzilor individuale nu pot depăși 50 000 CZK. Alte măsuri pe care instanța le poate dispune includ o întâlnire cu un mediator, o întâlnire cu un expert în pedopsihologie sau stabilirea unui plan pentru un regim de aclimatizare treptată pentru a facilita relaționarea treptată dintre copil și o persoană care are dreptul să fie în relație cu acesta.

În cazul în care, în ciuda punerii în aplicare a măsurilor indicate, obligațiile nu sunt respectate sau în cazul în care din circumstanțe reiese clar că această abordare nu a dus la respectarea obligațiilor, instanța va dispune, în cazuri excepționale, executarea unei hotărâri de a deplasa copilul de la persoana cu care copilul nu ar trebui să fie în relație, în conformitate cu acest acord sau hotărâre. Hotărârea prin care s-a dispus deplasarea copilului va fi prezentată părții obligate doar în timpul punerii în aplicare.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

Hotărârile cu privire la răspunderea părintească pronunțate de instanțe din statele membre ale Uniunii Europene sunt recunoscute de Republica Cehă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentul (CE) nr. 1347/2000 (denumit în continuare „Regulamentul nr. 2201/2003”), fără să fie solicitată vreo procedură specială. Cu toate acestea, orice persoană care are un interes legitim poate apela la o instanță cu o cerere privind pronunțarea unei hotărâri privind recunoașterea sau nerecunoașterea acesteia. În Republica Cehă, pentru astfel de proceduri în primă instanță, sunt competente instanțele districtuale (instanțele districtuale din Praga, Tribunalul municipal din Brno). Instanța competentă este tribunalul pe a cărui rază teritorială se află domiciliul reclamantului, în caz contrar instanța districtuală în a cărei rază teritorială s-a produs sau s-ar putea produce situația pentru care este importantă recunoașterea.

Înainte ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată într-un alt stat membru să poată fi executată în Republica Cehă, aceasta trebuie să fie declarată executorie în conformitate cu o procedură specială în conformitate cu Regulamentul nr. 2201/2003 menționat mai sus. În Republica Cehă, o cerere de încuviințare a executării se înaintează în cadrul instanței districtuale competente la nivel local (instanțele districtuale din Praga, Tribunalul municipal din Brno). Competența locală este determinată în conformitate cu Regulamentul nr. 2201/2003 în funcție de reședința obișnuită a persoanei împotriva căreia se solicită executarea sau în funcție de locul obișnuit de reședință a copilului. În cazul în care niciunul dintre aceste locuri nu se găsește în statul membru în care va avea loc executarea, competența la nivel local va fi stabilită în funcție de locul de executare a hotărârii.

O hotărâre privind dreptul de a intra în contact cu copilul și o hotărâre prin care se dispune înapoierea unui copil, pronunțată în temeiul articolului 11 alineatul (8) din Regulamentul nr. 2201/2003 este executorie într-un alt stat membru, în conformitate cu articolele 41 și 42 din Regulamentul nr. 2201/2003, fără să fie necesară încuviințarea executării și fără să fie posibil să se opună recunoașterii sale, în cazul în care hotărârea a fost certificată în statul membru de origine, utilizând formularul standardizat care figurează în anexa la Regulamentul nr. 2201/2003.

Cererile de recunoaștere sau nerecunoaștere a unei hotărâri și declarațiile referitoare la o hotărâre ca fiind executorie trebuie însoțite de o copie a hotărârii care îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea caracterului autentic al acestuia (de exemplu, un duplicat sau o copie certificată a hotărârii) și certificarea în conformitate cu articolul 39, emis de autoritatea

competență din statul membru în care a fost pronunțată hotărârea, utilizând formularul standardizat care figurează în anexa la Regulamentul nr. 2201/2003. În cazul unei hotărâri pronunțate în lipsă, trebuie prezentate, de asemenea, originalul sau o copie certificată a documentului care confirmă faptul că cererea de sesizare a instanței sau alt document similar i-a fost comunicat sau notificat părâtului sau un document care arată că părâtul a acceptat hotărârea fără echivoc. În lipsa depunerii acestor documente, procedura va fi adoptată în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003.

În conformitate cu condițiile prevăzute în regulamentul menționat, procedura de executare a unei hotărâri în materia răspunderii părintești dintr-un alt stat membru al UE este aceeași ca și pentru executarea hotărârilor naționale. Pentru mai multe informații, a se vedea întrebarea precedentă.

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Căile de atac (apelul) împotriva unei hotărâri judecătorești se depun la instanța care a pronunțat hotărârea și sunt soluționate de o instanță de rang superior.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

În ceea ce privește procedurile referitoare la materia răspunderii părintești, legea aplicabilă se determină în conformitate cu Convenția din 19 octombrie 1996 privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia responsabilității părintești și a măsurilor de protecție a copiilor. Orice acord internațional bilateral prin care Republica Cehă se obligă față de alte state are prioritate față de Convenția din 1996, cu excepția cazului în care s-a făcut o declarație în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din Convenția din 1996 (o astfel de declarație a fost făcută în legătură cu un acord bilateral încheiat de Republica Cehă și Polonia, care are prioritate față de Convenția din 1996).

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 06/03/2019

Răspunderea părintească - Grecia

CUPRINS

- [1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?](#)
- [2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?](#)
- [3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?](#)
- [4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?](#)
- [5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?](#)
- [6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?](#)
- [7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?](#)
- [8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?](#)
- [9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?](#)
- [10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?](#)
- [11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?](#)

- 12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?
- 13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?
- 14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?
- 15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?
- 16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?
- 17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Răspunderea părintească este un drept, dar și o obligație a părinților. Aceasta acoperă îngrijirea copilului minor, administrarea bunurilor copilului și reprezentarea acestuia în orice chestiune, act juridic sau litigiu care se referă la copil sau la bunurile sale. Prin urmare, răspunderea părintească garantează protecția drepturilor personale și patrimoniale ale copilului minor.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Răspunderea părintească este exercitată în comun de ambii părinți. Orice decizie a părinților referitoare la exercitarea răspunderii părintești trebuie să fie luată ținând cont de interesele copilului.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În cazul în care unul dintre părinți nu este capabil să își exercite răspunderea părintească în fapt (de exemplu spitalizare, privare de libertate) sau în drept (incapacitate), părintele respectiv rămâne un simplu titular al dreptului, în timp ce răspunderea părintească este exercitată exclusiv de către celălalt părinte.

În cazul în care niciunul dintre părinți nu este capabil să își exercite răspunderea părintească, copilul minor este plasat sub tutelă. Părinții își păstrează răspunderea părintească, ca simpli titulari ai dreptului, dar fără a putea exercita acest drept.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

În caz de divorț sau separare, și dacă ambii părinți sunt în viață, problema răspunderii părintești este soluționată de instanță. Răspunderea părintească poate fi acordată unuia din părinți sau ambilor părinți în comun, în cazul în care aceștia sunt de acord și stabilesc în același timp locul de reședință al copilului. Instanța poate să decidă altfel, adică să, încredințeze exercitarea răspunderii părintești ambilor părinți sau unei terțe persoane.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

În cazul în care o instanță trebuie să stabilească exercitarea răspunderii părintești, cum ar fi în cazurile de divorț sau de separare, aceasta va ține cont de acordurile existente între părinți, însă ele nu vor avea caracter obligatoriu pentru instanță. Acordurile de acest tip nu sunt supuse unor formalități specifice, atâta timp cât ele sunt aduse în mod legal la cunoștința instanței. De obicei acest lucru se realizează prin prezentarea unui document elaborat de părțile interesate care reflectă acordul încheiat între ele. Acest lucru este prevăzut în mod explicit prin lege în cazurile de divorț de comun acord dintre părinții cu copii minori, în acest caz fiind necesară prezentarea în instanță și a unui acord scris între părinți, prin care se stabilește custodia copiilor și modalitatea de comunicare cu aceștia.

În toate celelalte privințe, părinții pot să convină în mod neoficial cu privire la exercitarea răspunderii părintești, fără a se conforma vreunei formalități sau fără a respecta o procedură oficială, astfel încât să împartă răspunderea între ei în practică, o parte a răspunderii părintești poate fi exercitată de către unul din părinți, iar o altă parte a răspunderii părintești poate fi exercitată de către celălalt părinte. Un exemplu în acest sens ar fi faptul că un părinte poate deține custodia copilului, iar celălalt poate administra bunurile copilului și îi poate reprezenta interesele.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord în ceea ce privește răspunderea părintească și în cazul în care este în interesul superior al copilului să se adopte o decizie, aceasta va fi adoptată de instanță. Medierea constituie o modalitate alternativă de soluționare a litigiilor.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

În cazul în care părinții nu sunt de acord cu privire la un anumit aspect referitor la exercitarea răspunderii părintești și sesizează instanța în acest sens, instanța nu se poate pronunța decât exclusiv cu privire la aspectul respectiv. Acesta se poate referi la orice problemă care apare în cursul exercitării răspunderii părintești, care provoacă un dezacord între părinți, în sensul că fiecare își menține propria opinie, și a cărei soluționare este, așadar, în interesul superior al copilului. Această problemă poate fi gravă în mod obiectiv, de exemplu, alegerea unui prenume, consimțământul dat cu privire la o intervenție chirurgicală etc., sau poate fi o chestiune de importanță relativă din punct de vedere obiectiv, dar pe care părinții o consideră suficient de importantă pentru a o aduce în fața instanței.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Da, în principiu, în măsura în care acest aspect intră în domeniul de aplicare al custodiei copilului acordate unui singur părinte. În orice caz, părinții pot alege să nu adopte soluția instanței de acordare a custodiei asupra copilului minor unui singur părinte: chiar și după ce instanța a pronunțat hotărârea, părinții pot conveni să aplice un regim diferit prin care îi acordă celuilalt părinte un rol în îngrijirea copilului, cu condiția, desigur, ca această soluție să fie în interesul superior al copilului.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Acest lucru înseamnă că deciziile legate de îngrijirea copilului trebuie să fie luate în comun de către părinți.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Instanța competentă este întotdeauna instanța de prim grad de jurisdicție în complet format dintr-un judecător unic (*μονομελές πρωτοδικείο*). Cererile trebuie depuse la instanța care are competență teritorială și trebuie să fie comunicate părâtului. Documentele prin care se dovedește temeinicia cererii trebuie, de asemenea, prezentate instanței.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Instanța de prim grad de jurisdicție hotărăște în conformitate cu o procedură specială prevăzută la articolul 681 literele (b) și (c) din Codul de procedură civilă. Această procedură este modelată după procedura de soluționare a conflictelor de muncă, în scopul de a accelera derularea soluționării cauzelor. Având în vedere, în principal, caracterul personal al litigiilor privind răspunderea părintească, instanța aplică, de asemenea, anumite dispoziții din cadrul procedurii aferente cauzelor matrimoniale și norme prevăzute în procedurile jurisdicționale necontencioase referitoare la autoritatea de anchetă și examinarea din oficiu. Cu toate acestea, în cazul în care acțiunile referitoare la exercitarea răspunderii părintești sunt legate de oricare dintre litigiile matrimoniale menționate la articolul 592 alineatul (1) din Codul de procedură civilă (de exemplu, divorț și anularea căsătoriei) sau litigiile menționate la articolul 614 alineatul (1) din cod (de exemplu, contestarea paternității), instanța trebuie să aplice procedura prevăzută la articolele 598612 și 616622 din același cod. Chestiunile urgente pot fi soluționate prin măsuri provizorii (*ασφαλιστικά μέτρα*), iar cele de extremă urgență, printr-o hotărâre temporară (*προσωρινή διαταγή*).

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Da, în condițiile generale aplicabile asistenței judiciare.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

O hotărâre judecătorească privind răspunderea părintească poate fi revocată sau modificată în cazul în care s-a produs o schimbare a circumstanțelor care au condus instanța la pronunțarea hotărârii inițiale. În caz contrar, hotărârea privind răspunderea părintească poate face obiectul unei căi de atac ordinare [apel pe motive de fapt și de drept (*έφεση*)], recurs pe motive de drept (casație, *αναίρεση*), opoziție (*ανακοπή ερημοδικίας*), revizuire (*αναψηλάφηση*), în conformitate cu condițiile normale.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

O hotărâre judecătorească pronunțată în materia răspunderii părintești este executorie în temeiul articolului 950 din Codul de procedură civilă în cazul în care impune și obligații, și anume nu numai că soluționează problema răspunderii părintești, a custodiei asupra unui copil minor sau a modalității de comunicare cu copilul, dar dispune și încredințarea sau înapoierea copilului, stabilește modalitatea de comunicare sau interzice părților să întreprindă orice acțiune contrară. În special, (a) o hotărâre judecătorească prin care se dispune încredințarea sau înapoierea unui copil obligă părintele care are copilul să acționeze conform hotărârii judecătorești și, în caz de nerespectare a hotărârii, aceeași hotărâre poate să prevadă impunerea automată a unei sancțiuni financiare în valoare de până la 50 000 EUR, care urmează să fie plătită celui care solicită încredințarea sau înapoierea copilului, reținerea temporară pentru o perioadă de până la un an sau ambele sancțiuni cumulate [executarea indirectă (*έμμεση εκτέλεση*)]; și (b) în cazul în care dreptul de comunicare directă al părintelui cu copilul este obstrucționat, în baza hotărârii privind comunicarea directă, persoanele care obstrucționează această comunicare pot face obiectul unei sancțiuni financiare și reținerii [executare complementară (*αναπληρωματική εκτέλεση*)].

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

Hotărârile judecătorești referitoare la răspunderea părintească pronunțate în alte state membre sunt recunoscute în mod automat, fără alte formalități administrative, de către autoritățile elene. Instanțele elene au competența de a decide cu privire la validitatea unei hotărâri străine sau cu privire la o cerere de recunoaștere a unei hotărâri străine, fără examinarea prealabilă a competenței statului membru de origine. În cazul în care se solicită recunoașterea în Grecia, instanțele elene pot refuza recunoașterea unei hotărâri privind răspunderea părintească dacă: (a) este contrară ordinii publice interne, ținând întotdeauna cont de interesul superior al copilului; sau (b) este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești de către instanțele elene. În plus, în cazul în care sunt competente în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului, pe baza locului de reședință a copilului, instanțele elene, în calitate de instanțe ale statului membru în care se solicită recunoașterea, pot soluționa în mod diferit problema răspunderii părintești privind copilul, prin pronunțarea propriilor hotărâri ulterioare în cauză, fără o examinare prealabilă a competenței statului membru de origine și a caracterului obligatoriu al hotărârii (dacă, de exemplu, aceasta poate fi supusă unei căi de atac).

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

În cazurile descrise, instanța competentă este instanța de prim grad de jurisdicție în complet format dintr-un judecător unic, care audiază cazul pe baza procedurii relevante în funcție de tipul de litigiu.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Relațiile dintre părinți și copil sunt reglementate de următoarele legi, în ordinea importanței: (1) legea ultimei cetățenii comune; (2) legea ultimei reședințe obișnuite comune; (3) legea cetățeniei copilului;

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 25/10/2016

Răspunderea părintească - Spania

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

CUPRINS

- 1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?
- 2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?
- 3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?
- 4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?
- 5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?
- 6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?
- 7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?
- 8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?
- 9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?
- 10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?
- 11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?
- 12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?
- 13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?
- 14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?
- 15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?
- 16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?
- 17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

În dreptul spaniol, răspunderea părintească este, de obicei, denumită „*patria potestad*” (autoritate părintească). Aceasta constă în drepturile și obligațiile care le revin persoanelor fizice, în general părinților, sau persoanelor juridic însărcinate cu protecția minorilor prin efectul legii sau prin hotărâre judecătorească referitoare la persoana și bunurile unui minor.

Autoritatea părintească trebuie să fie întotdeauna exercitată în beneficiul copiilor, în conformitate cu personalitatea acestora și cu respectarea integrității lor fizice și psihologice. Aceasta include următoarele drepturi și obligații:

1. asigurarea supravegherii acestora, a prezenței fizice alături de aceștia, a hranei și educației lor, precum și a unei formări complete;

2. reprezentarea acestora și administrarea bunurilor lor.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Răspunderea părintească față de minori revine părinților.

În cazul în care părinții se separă, divorțează, se despart sau nu locuiesc împreună, toate drepturile și obligațiile de a lua decizii referitoare la minori, în ceea ce privește persoana și bunurile lor, revin ambilor părinți, cu excepția unor circumstanțe excepționale.

În cazul în care părinții locuiesc separat, autoritatea părintească va fi exercitată de către părintele cu care locuiește copilul. Cu toate acestea, pe baza unei cereri întemeiate adresate de celălalt părinte, instanța va putea, în interesul copilului, să îi acorde solicitantului autoritatea părintească în comun cu celălalt părinte sau să împartă între părinți funcțiile inerente exercitării autorității părintești.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În conformitate cu dreptul spaniol, în cazul neîndeplinirii sau a exercitării necorespunzătoare de către părinți a obligațiilor de protecție prevăzute de legislația privind îngrijirea minorilor, pot fi desemnate alte rude, persoane sau instituții care să exercite, sub supraveghere judiciară, răspunderea părintească asupra minorilor.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

În cazul divorțului sau al separării părinților, răspunderea părintească poate fi stabilită:

- la cererea ambilor părinți, printr-un acord care reglementează încetarea relației (*convenio regulado*), care trebuie aprobat de instanțele judecătorești;
- printr-o hotărâre judecătorească, în cadrul unei proceduri contradictorii.

Răspunderea părintească ca instituție de protecție a minorilor revine ambilor părinți.

Modalitățile de îngrijire și de acordare a custodiei asupra minorilor pot fi rezumate după cum urmează:

- acordarea custodiei minorului doar unuia dintre părinți este modalitatea cea mai frecventă, atât în cazul divorțurilor și al separărilor convenite de comun acord între părinți, cât și al procedurilor contradictorii. Celălalt părinte va avea de obicei drept de vizită.
- acordarea custodiei comune, cu alternarea perioadelor în care minorii se află în grija unuia sau altuia dintre părinți.
- În mod excepțional, în funcție de circumstanțe și în interesul minorului, o instanță poate decide prin hotărâre judecătorească ca îngrijirea și custodia asupra minorului să fie acordate unei alte persoane, fie la propunerea părinților înșiși, fie direct prin decizia instanței.

În cazul în care administrația este cea căreia îi este acordată tutela minorului, această situație este menținută, custodia asupra minorului nefiind acordată niciunui dintre părinți.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Părinții care convin cu privire la aspectele legate de răspunderea părintească trebuie să prezinte un acord semnat care reglementează încetarea relației și care trebuie să includă toate elementele convenite. În plus față de alte măsuri, acest acord trebuie să prevadă în mod expres următoarele:

- îngrijirea și custodia minorului;
- regimul de vizitare de către părinți;
- exercitarea răspunderii părintești;
- folosirea domiciliului familial;
- pensia alimentară pentru minor.

Convenția se prezintă împreună cu cererea la instanța de prim grad de jurisdicție competentă. Acesta trebuie ratificată de părinți în instanță, iar după audierea minorilor, dacă aceștia au vârsta necesară, și a procurorului, judecătorul examinează acordul.

Acordurile convenite de soți în vederea reglementării consecințelor anulării căsătoriei, separării sau divorțului trebuie aprobate de judecător, cu excepția cazului în care acestea aduc prejudicii copiilor. În cazul în care părțile propun un regim de vizitare și de comunicare între bunici și nepoți, judecătorul îl poate aproba, după o audiere a bunicii, în care aceștia își prezintă acordul.

Respingerea acordurilor trebuie motivată. În acest caz, soții trebuie să prezinte o nouă propunere în vederea aprobării de către judecător, dacă este cazul.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Medierea familială este cea mai bună măsură alternativă la hotărârea judecătorească pentru a ajunge la un acord între părți.

Pentru a fi executorii, acordurile trebuie să fie întotdeauna aprobate printr-o hotărâre judecătorească.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Prin intermediul hotărârii, instanța trebuie să decidă asupra următoarelor aspecte în interesul copiilor minori, încercând să nu separe frații, dacă acest lucru este posibil, și după audierea acestora, în cazul în care au vârsta necesară:

- măsurile judiciare privind custodia și îngrijirea acordate unuia sau altuia dintre părinți sau ambilor părinți, precum și educația;
- dreptul de vizită. În acest sens, judecătorul trebuie să indice durata, modul și locul de comunicare cu copiii lor și petrece a timpului cu aceștia;
- în mod excepțional, acest drept de vizitare poate fi limitat sau suspendat în cazul apariției unor circumstanțe grave sau în cazul în care, în mod repetat, unul dintre părinți nu își îndeplinește în mod serios obligațiile care îi revin;
- acordarea autorității părintești și, după caz, dacă este necesar pentru copii, pronunțarea unei hotărâri cu privire la exercitarea parțială sau totală a autorității părintești de către unul dintre părinți, inclusiv privarea de această autoritate, în cazul în care există motive întemeiate;
- pensia alimentară, care trebuie să fie plătită de către fiecare părinte pentru a răspunde nevoilor copilului, ținând cont de situațiile economice ale părinților și adoptând măsurile necesare pentru a asigura caracterul efectiv al acesteia;
- atribuirea utilizării domiciliului familial și a obiectelor de uz curent, în cazurile în care nu există un acord între părinți, acordându-se prioritate soțului căruia i-a fost acordată custodia asupra copiilor minori.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Ca regulă generală, autoritatea părintească este exercitată în comun de ambii părinți. Prin urmare, ambii părinți au puterea de a decide și de a soluționa toate chestiunile referitoare la un minor, chiar dacă doar unuia dintre ei i-a fost acordată custodia acestuia.

În cazul unui dezacord între părinți asupra deciziilor care pot sau ar trebui să fie luate cu privire la copil, când nu este posibil să se ajungă la un acord, unul dintre părinți poate sesiza instanța în vederea soluționării litigiului. Astfel de decizii se pot referi la aspecte legate de școlarizare și educație, cum ar fi alegerea unei școli sau activități extracurriculare, îngrijirea sănătății, cum ar fi alegerea unui medic, considerații personale, cum ar fi alegerea prenumelui sau a religiei, sau reședință, cum ar fi locul sau țara în care să trăiască copiii etc.

După audierea ambilor părinți și a copilului, în cazul în care acesta are discernământ, judecătorul va atribui competențele decizionale tatălui sau mamei, fără drept de apel. Oricare dintre părinți poate să se adreseze instanței în acest sens. În cazul în care dezacordurile sunt recurente sau dacă apare un alt motiv care împiedică grav exercitarea răspunderii părintești, judecătorul poate să atribuie competențele decizionale, în totalitate sau în parte, unuia dintre părinți. Acesta poate, de asemenea, să repartizeze sarcinile între ei. Toate aceste măsuri pot fi adoptate pe o perioadă de maximum doi ani.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

În cazul în care custodia unui copil este încredințată în comun ambilor părinți, în practică, cei doi părinți își asumă în mod direct și zilnic îngrijirea copilului. Ei exercită aceste funcții pe perioade determinate, care în general corespund perioadelor școlare, cum ar fi un trimestru sau un an școlar.

Toate perioadele de vacanță sunt împărțite între ambii părinți.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

În procedurile de separare sau divorț de comun acord, instanța competentă este cea de prim grad de jurisdicție în a cărei rază teritorială se află ultimul domiciliul conjugal comun sau domiciliul oricăruia dintre solicitanți.

În procedura contencioasă este competentă instanța de prim grad de jurisdicție în a cărei rază teritorială este situat domiciliul conjugal. În cazul în care părinții locuiesc în localități diferite, reclamantul poate alege între instanța de la reședința pârâtului și cea de la reședința minorului.

În cadrul procedurilor care privesc numai îngrijirea, încredințarea și întreținerea copiilor minori, în care părinții nu sunt căsătoriți unul cu celălalt, instanța de prim grad de jurisdicție competentă este cea din locul în care se află ultima reședință comună a părinților. În cazul în care părinții locuiesc în circumscripții teritoriale diferite, reclamantul poate alege între instanța de la zona de reședință a pârâtului și cea din zona de rezidență a minorului.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Procedurile aplicabile în aceste cazuri sunt următoarele:

În cazurile în care există un acord între părți, procedura de acord amiabil, instituită prin articolul 777 din Legea privind procedura civilă, pentru separarea, divorțul și adoptarea de măsuri definitive privind îngrijirea, custodia și întreținerea copiilor minori în absența căsătoriei;

În cazul în care nu există un acord între părți, procedura contradictorie reglementată de articolele 770 și 774 din Legea privind procedura civilă, care se aplică, de asemenea, procedurilor de dreptul familiei și procedurilor referitoare la minori, atunci când părinții nu sunt căsătoriți unul cu altul.

În cazuri urgente, se poate solicita adoptarea de măsuri în conformitate cu următoarea procedură:

măsuri provizorii înainte de depunerea cererii de anulare, de separare, de divorț sau în cadrul unei proceduri referitoare la îngrijirea și custodia asupra copiilor minori și pensia alimentară. Acest lucru este reglementat de articolele 771 și 772 din Codul de procedură civilă;

se prevede în mod expres că, în cazul în care există motive de acțiune de urgență, pot fi adoptate măsurile prevăzute în prima hotărâre, cu efect imediat;

măsurile provizorii care decurg din acceptarea cererii de proceduri matrimoniale sau de proceduri referitoare la minori, la fel ca în cazurile anterioare. Acest lucru este prevăzut la articolul 773 din Legea privind procedura civilă.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Se poate obține asistență judiciară totală sau parțială, cu condiția prezentării unor dovezi cu privire la respectarea cerințelor privind dreptul la asistență judiciară, potrivit Legii privind asistența judiciară gratuită. (a se vedea „Asistența judiciară - Spania”).

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Pentru a afla ce hotărâri pot fi contestate, trebuie să se facă o distincție între toate hotărârile posibile în materie de răspundere părintească, și anume: Astfel:

- toate hotărârile din procedurile contradictorii pot face obiectul unei căi de atac în fața unei instanței provinciale (Audiencia Provincial);
- hotărârile luate în cadrul unor proceduri de comun acord pot fi, de asemenea, contestate în fața instanței provinciale (Audiencia Provincial), atunci când se convine asupra unei măsuri care diferă de termenii acordului de reglementare.

Legea nu prevede nicio cale de atac împotriva deciziilor privind măsurile provizorii sau măsurile provizorii prealabile sau a deciziilor referitoare la exercitarea autorității părintești.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

În cazurile în care hotărârile judecătorești privind răspunderea părintească nu sunt respectate în mod voluntar, poate fi depusă o cerere la instanța de prim grad de jurisdicție care le-a emis, prin depunerea unei cereri de executare a măsurii sau a măsurilor care nu sunt respectate.

Trebuie să fie identificate hotărârea judecătorească sau decizia a cărei executare este solicitată, precum și persoana împotriva căreia se cere executarea.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

Hotărârile pronunțate într-un stat membru cu privire la exercitarea răspunderii părintești în procedurile matrimoniale referitoare la un copil, care sunt executorii în statul membru respectiv și au fost notificate, sunt recunoscute în Spania, la solicitarea oricărei părți interesate, fără să fie necesară recurgerea la proceduri speciale, în conformitate cu dispozițiile din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești.

Pentru a cere executarea, se depune o acțiune la instanța de la locul în care se află minorul și unde se solicită executarea. Se depune și o copie a hotărârii care întrunește toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale, în conformitate cu formularul-tip prevăzut în anexa V. Este necesară prezența unui avocat și a unui reprezentant judiciar („*procurador*”).

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

În Spania, pentru a se opune recunoașterii unei hotărâri privind răspunderea părintească adoptată de un alt stat membru, partea în cauză trebuie să se adreseze instanței de prim grad de jurisdicție la care a fost depusă cererea de recunoaștere și să invoce existența unuia dintre motivele de nerecunoaștere prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2201/2003.

Motivele care pot fi invocate sunt:

- hotărârea ar fi în mod vădit contrară ordinii publice, luând în considerare interesul superior al copilului;
- cu excepția cazurilor de urgență, copilul nu a avut posibilitatea de a fi ascultat;
- hotărârea a fost pronunțată în lipsă, cererea nu a fost comunicată sau notificată, cu excepția cazului în care se demonstrează că aceasta a fost acceptată;
- unei persoane care se opune recunoașterii hotărârii și susține că aceasta împiedică exercitarea răspunderii părintești, nu i s-a acordat posibilitatea de a fi audiate;
- sau hotărârea este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Legislația aplicabilă este cea a reședinței obișnuite a copilului, în conformitate cu Convenția de la Haga din 1996 privind protecția minorilor.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 05/04/2019

Răspunderea părintească - România

CUPRINS

- 1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?
- 2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?
- 3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?
- 4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?
- 5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

- 6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?
- 7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?
- 8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?
- 9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?
- 10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?
- 11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?
- 12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?
- 13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?
- 14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?
- 15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?
- 16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?
- 17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

În Codul civil român se folosește noțiunea de **autoritatea părintească**. Prin **autoritate părintească se înțelege** ansamblul de drepturi și obligații care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului. Drepturile și obligațiile aparțin, în mod egal, ambilor părinți și se exercită în interesul superior al copilului. Autoritatea părintească se exercită până la data când copilul dobândește capacitatea deplină de exercițiu.

Printre drepturile și obligațiile părintești (prevăzute la art. 487-499 din Codul civil și Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului) cu privire la persoana copilului pot fi amintite:

- dreptul și obligația de a stabili și păstra identitatea copilului. Copilul este înregistrat imediat după naștere și are dreptul la nume, dreptul de a dobândi o cetățenie. Părinții aleg prenumele și numele de familie al copilului.
- dreptul și obligația de a crește copilul. Părinții au dreptul și obligația de a crește copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, psihică și intelectuală, de educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit propriilor lor convingeri, înșușirilor și nevoilor copilului.
- dreptul și obligația de a asigura supravegherea copilului.
- dreptul și obligația de a asigura întreținerea copilului. Părinții sunt obligați, în solidar, să dea întreținere copilului lor minor. Părinții sunt obligați să îl întrețină pe copilul devenit major, dacă se află în continuarea studiilor, până la terminarea acestora, dar fără a depăși vârsta de 26 de ani.
- dreptul de a lua anumite măsuri disciplinare față de copil. Sunt interzise luarea unor măsuri, precum și aplicarea unor pedepse fizice, de natură a afecta dezvoltarea fizică, psihică sau starea emoțională a copilului.
- dreptul de a cere înapoierea copilului de la orice persoană care îl deține fără drept.
- dreptul părinților la reunire cu copilul lor. Acest drept este corelativ dreptului copilului de a nu fi separat de părinții săi, decât pentru motive excepționale și temporare (de exemplu, măsurile de plasament).

- dreptul părintelui de a avea legături personale cu copilul. Modalitățile de a avea legături personale cu copilul sunt, e.g.: vizitarea copilului la locuința lui, vizitarea copilului în timpul în care el se găsește la școală, petrecerea vacanței de către copil cu fiecare dintre părinții lui.
- dreptul de a stabili locuința copilului. Copilul minor locuiește la părinții săi. Dacă părinții nu locuiesc împreună, aceștia vor stabili, de comun acord, locuința copilului. În caz de neînțelegere între părinți, instanța de tutelă hotărăște.
- **dreptul de a consimți la logodna și căsătoria copilului în cazul minorilor care au împlinit 16 ani; dreptul de a consimți la adopția copilului.**
- **dreptul de a contesta măsurile dispuse de autorități cu privire la copil și a formula cereri și acțiuni în nume propriu și în numele copilului**

Printre drepturile și obligațiile părintești (prevăzute la art. 500-502 din Codul civil) cu privire la bunurile copilului pot fi amintite:

- **administrarea bunurilor copilului.** Părintele nu are niciun drept asupra bunurilor copilului și nici copilul asupra bunurilor părintelui, în afară de dreptul la moștenire și la întreținere. Părinții au dreptul și obligația de a administra bunurile copilului lor minor, precum și de a-l reprezenta în actele juridice civile ori de a-i încuviința aceste acte. După împlinirea vârstei de 14 ani minorul își exercită drepturile și își execută obligațiile singur, dar cu încuviințarea părinților și, după caz, a instanței de tutelă.
- dreptul și obligația de a reprezenta pe minor în actele civile ori de a-i încuviința aceste acte. Până la vârsta de 14 ani, copilul, fiind lipsit în întregime de capacitatea de exercițiu, este reprezentat de părinți în actele civile. Între 14-18 ani, copilul, având capacitate restrânsă de exercițiu, își exercită singur drepturile și își execută obligațiile, dar cu încuviințarea prealabilă a părinților.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Drepturile și obligațiile aparțin, în mod egal, ambilor părinți (art. 503 alin. 1 din Codul civil): în cazul în care părinții sunt căsătoriți; după divorț (art. 397 din Codul civil); în cazul copilului din afara căsătoriei a cărei filiație a fost stabilită față de ambii părinți și dacă părinții conviețuiesc (art. 505 alin. 1 din Codul civil).

Autoritatea părintească se exercită în mod inegal de către părinți (scindat): în cazul desfacerii căsătoriei prin divorț dacă instanța apreciază ca fiind în interesul copilului exercitarea autorității părintești doar de către un singur părinte (art. 398 din Codul civil); în cazul desființării căsătoriei (art. 305 alin. 2 din Codul civil); în cazul copilului din afara căsătoriei, dacă părinții nu conviețuiesc (art. 505 alin. 2 din Codul civil).

Autoritatea părintească se exercită de către un singur părinte, conform art. 507 din Codul civil, atunci când celălalt părinte este decedat, decăzut din drepturile părintești, pus sub interdicție etc.

Autoritatea părintească se exercită, în parte, prin părinți, atunci când drepturile și obligațiile revin unei terțe persoane sau unei instituții de ocrotire (art. 399 din Codul civil).

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

Părintele minor care a împlinit vârsta de 14 ani are numai drepturile și îndatoririle părintești cu privire la persoana copilului. Drepturile și îndatoririle cu privire la bunurile copilului revin tutorei sau altei persoane.

Tutela minorului se instituie atunci când ambii părinți sunt decedați, necunoscuți, decăzuți din exercițiul drepturilor părintești sau li s-a aplicat pedeapsa penală a interzicerii drepturilor părintești, puși sub interdicție judecătorească, dispăruți ori declarați judecătorește morți, și în cazul în care, la încetarea adopției, instanța hotărăște că este în interesul minorului instituirea unei tutele.

În cazul în care, după decăderea din exercițiul drepturilor părintești, copilul se află în situația de a fi lipsit de îngrijirea ambilor părinți, se instituie tutela.

În mod excepțional, instanța de tutelă poate hotărî plasamentul copilului la o rudă sau la o altă familie ori persoană, cu consimțământul acestora, sau într-o instituție de ocrotire.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

După divorț, autoritatea părintească revine, în principiu, în comun, ambilor părinți sau, dacă există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, numai unui părinte. Celălalt părinte păstrează dreptul de a veghea asupra modului de creștere și educare a copilului, precum și dreptul de a consimți la adopția acestuia.

În mod excepțional, instanța de tutelă poate hotărî plasamentul copilului la o rudă sau la o altă familie ori persoană, cu consimțământul acestora, sau într-o instituție de ocrotire. Acestea exercită drepturile și îndatoririle care revin părinților cu privire la persoana copilului (art. 399 din Codul civil).

În cazul copilului din afara căsătoriei a cărui filiație a fost stabilită față de ambii părinți, autoritatea părintească se exercită în comun și în mod egal de către părinți, dacă aceștia conviețuiesc. Dacă părinții copilului din afara căsătoriei nu conviețuiesc, autoritatea părintească se exercită doar de unul dintre părinți.

Divorțul prin acordul soților poate fi constatat de notarul public și în cazul în care există copii minori născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați, dacă soții convin asupra tuturor aspectelor referitoare la numele de familie pe care să îl poarte după divorț, exercitarea autorității părintești de către ambii părinți, stabilirea locuinței copiilor după divorț, modalitatea de păstrare a legăturilor personale dintre părintele separat și fiecare dintre copii, precum și stabilirea contribuției părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor. Dacă din raportul de anchetă socială rezultă că acordul soților privind exercitarea în comun a autorității părintești sau cel privind stabilirea locuinței copiilor nu este în interesul copilului, notarul public emite o dispoziție de respingere a cererii de divorț și îndrumă soții să se adreseze instanței de judecată.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Cu încuviințarea instanței de tutelă părinții se pot înțelege cu privire la exercitarea autorității părintești sau cu privire la luarea unei măsuri de protecție a copilului, dacă este respectat interesul superior al acestuia.(art. 506 din Codul civil)

Părțile se pot înfățișa oricând în cursul judecării, chiar fără să fi fost citate, pentru a cere să se dea o hotărâre care să consfințească tranzacția lor, pronunțând o hotărâre de expedient. Hotărârea de expedient este definitivă și constituie titlu executoriu.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Medierea este facultativă înainte de sesizarea instanței de judecată. În timpul soluționării procesului autoritățile judiciare au obligația de a informa părțile cu privire la posibilitatea și avantajele folosirii medierii. Dacă medierea nu conduce la o înțelegere, problemele litigioase se soluționează în fața instanței.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

A se vedea răspunsul de la întrebarea 1.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Dacă instanța hotărăște ca autoritatea părintească să fie exercitată numai de către unul dintre părinți, acesta va decide singur asupra tuturor chestiunilor legate de copil. Celălalt părinte păstrează dreptul de a veghea asupra modului de creștere și educare a copilului, precum și dreptul de a consimți la adopția acestuia.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Părinții exercită împreună și în mod egal autoritatea părintească. Față de terții de bună-credință, oricare dintre părinți, care îndeplinește singur un act curent pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea îndatoririlor părintești, este prezumat că are și consimțământul celuilalt părinte.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Cererile privind ocrotirea persoanei fizice în competența instanței de tutelă și de familie (*judecătoria sau, după caz, tribunalele ori tribunalele specializate pentru minori și familie*) se soluționează de instanța în a cărei circumscripție teritorială își are domiciliul sau reședința persoana ocrotită (art. 94 din Codul de procedură civilă).

Este competentă instanța de la domiciliul reclamantului pentru cererile privind stabilirea filiației, instanța în a cărei circumscripție domiciliază creditorul reclamant pentru cererile referitoare la obligația de întreținere (inclusiv alocațiile de stat pentru copii).

Actele necesare care trebuie anexate cererii de chemare în judecată sunt copia certificatului de naștere al copilului minor, copia cărții de identitate, copia hotărârii de divorț, acord de mediere (dacă există), precum și orice alte înscrisuri considerate utile în soluționarea cazului. Cererea este scutită de taxa de timbru.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Instanța poate lua, pe tot timpul procesului de divorț, prin ordonanță președințială (procedură specială, cu termene de soluționare mai scurte), măsuri provizorii cu privire la stabilirea locuinței copiilor minori, obligația de întreținere, încasarea alocației de stat pentru copii și folosirea locuinței familiei (art. 919 din Codul de procedură civilă).

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Asistența judiciară se poate obține în condițiile Ordonanței de Urgență nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările ulterioare.

Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, sub forma asistenței prin avocat; plății expertului, traducătorului sau interpretului; plății onorariului executorului judecătoresc; scutirilor, reducerilor, eşalonărilor sau amânărilor de la plata taxelor judiciare.

Beneficiază în întregime de ajutor public judiciar persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 300 lei. Dacă venitul se situează sub nivelul de 600 lei, ajutor public judiciar se suportă în proporție de 50%. Cu toate acestea, condițiile stabilite nu împiedică solicitantii ale căror resurse depășesc cotele să beneficieze de asistență juridică dacă dovedesc că nu pot face față cheltuielilor de judecată, din cauza diferenței între nivelul de trai al statului de domiciliu sau de reședință obișnuită și statul forului.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Hotărârea pronunțată în cauzele referitoare la exercitarea autorității părintești (accesorie divorțului sau pe cale principală) este supusă numai apelului, în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, sau numai recursului în cazul hotărârii de expedient care consfințește înțelegerea părinților.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, creditorul trebuie să sesizeze executorul judecătoresc. Executorul judecătoresc va solicita instanței de executare încuviințarea executării. Aceasta se soluționează prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților.

Dacă cererea de executare a fost încuviințată, executorul judecătoresc trimite părintelui sau persoanei la care se află minorul încheierea și o somație în care îi va comunica acesteia data la care să se prezinte împreună cu minorul, în vederea preluării acestuia de către creditor, sau îi va pune în vedere să permită celuilalt părinte să își exercite dreptul de a avea legături personale cu minorul.

Dacă debitorul nu execută obligația sa, executorul judecătoresc va proceda la executarea silită, în prezența unui reprezentant al direcției generale de asistență socială și protecția copilului și, dacă e necesar, a unui psiholog și agenților forței publice. Nu este permis niciunei persoane să bruscheze minorul sau să exercite presiuni asupra lui pentru a se realiza executarea.

Dacă debitorul nu își îndeplinește obligația, penalitatea stabilită de instanță curge până la momentul executării, iar executorul judecătoresc va sesiza parchetul în vederea începerii urmăririi penale.

Dacă minorul refuză, executorul va comunica reprezentantului direcției generale de asistență socială și protecția copilului procesul verbal, iar, instanța competentă va dispune ca minorul să urmeze un program de consiliere psihologică, finalizat printr-un raport al unui psiholog. Dacă, după reluarea executării silită, minorul refuză creditorul poate sesiza instanța pentru aplicarea unei penalități.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

Pentru recunoașterea unei hotărâri privind autoritatea părintească sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 2201/2003. Cererea se adresează tribunalului de la domiciliul pârâtului sau de la reședința acestuia din România. Recunoașterea poate fi atacată cu apel la curtea de apel competentă teritorial, respectiv recurs, la Înalta Curte de Casație și Justiție.

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Pentru a se opune recunoașterii unei hotărâri privind autoritatea părintească persoana interesată se poate adresa tribunalului de la domiciliul pârâtului sau de la reședința acestuia din România.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Art. 2611 din Codul civil stabilește că legea aplicabilă autorității părintești și protecției copiilor se determină potrivit Convenției privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor, adoptată la Haga la 19 octombrie 1996, ratificată prin Legea nr. 361/2007.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 13/09/2016

Răspunderea părintească - Slovacia

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [sk](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

CUPRINS

- [1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?](#)
- [2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?](#)
- [3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?](#)
- [4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?](#)
- [5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?](#)
- [6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?](#)
- [7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?](#)
- [8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?](#)
- [9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?](#)
- [10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?](#)
- [11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?](#)
- [12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?](#)
- [13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?](#)
- [14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?](#)
- [15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?](#)
- [16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?](#)
- [17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?](#)

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

În conformitatea cu Codul slovac al familiei (Legea nr. 36/2005 privind familia și modificările și completările la anumite legi) și cu jurisprudența, răspunderea părintească (adică drepturile și obligațiile părintești - custodia) cuprinde, în special, îngrijirea, întreținerea și reprezentarea copilului, precum și administrarea bunurilor sale.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Drepturile și obligațiile părintești față de un copil revin părinților, în comun, indiferent dacă acest copil este născut în cadrul căsătoriei sau în afara ei sau dacă părinții locuiesc sau nu împreună (sunt căsătoriți, separați sau divorțați).

Un părinte poate fi decăzut din drepturile și obligațiile părintești (sau acestea pot fi limitate) de către instanță în circumstanțe grave, astfel cum sunt prevăzute la articolul 38 alineatul (4) din Legea familiei.

Instanța poate recunoaște drepturile și obligațiile părintești ale unui părinte minor cu vârsta de peste 16 ani pentru îngrijirea personală a unui copil minor, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 29 din Codul familiei.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

Da. În cazul în care niciunul dintre părinții copilului minor nu are capacitate juridică, în cazul în care ambii părinți au fost decăzuți din drepturile și obligațiile părintești sau în cazul în care aceștia au decedat, instanța trebuie să numească un tutore, care trebuie să se ocupe personal de copilul minor, să îl reprezinte și să îi administreze bunurile.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

Instanța trebuie să decidă cu privire la acordarea și exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești (chiar și atunci când ambii părinți continuă să își exercite drepturile și obligațiile părintești în comun) sau poate aproba un acord între părinți.

În temeiul articolului 36 alineatul (1) din Codul familiei, „[p]ărinții unui copil minor, care trăiesc separat, pot încheia un acord cu privire la exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești în orice moment”. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord, instanța poate determina modul în care își vor exercita drepturile și obligațiile, chiar dacă nu a fost formulată nicio cerere în acest sens. În special, instanța trebuie să decidă cărui părinte trebuie să i se încredințeze copilul minor (*osobná starostlivost'* – îngrijire personală). Dispozițiile articolelor 24, 25 și 26 se aplică mutatis mutandis.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Acordul dintre părinți cu privire la drepturile și obligațiile părintești trebuie aprobat de către instanță.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Soluționarea pe cale extrajudiciară a litigiilor este posibilă prin recurgerea la mediere, în temeiul Legii nr. 420/2004 privind medierea. Această lege se aplică și în cazul litigiilor care decurg din raporturile reglementate de Codul familiei. Medierea este o procedură extrajudiciară prin care părțile recurg la asistența unui mediator pentru a soluționa un litigiu care rezultă din relația lor contractuală sau de altă natură juridică. Orice acord la care s-a ajuns prin mediere trebuie să se facă în scris și are caracter obligatoriu pentru părțile implicate în procedura de mediere.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

În principiu, instanța se poate pronunța în legătură cu orice aspect, cu excepția acordării custodiei exclusive (îngrijirea personală) unuia din părinți. Unul dintre părinți poate obține custodia exclusivă asupra unui copil numai în cazul în care celălalt părinte este decăzut din drepturile și obligațiile părintești. Cu toate acestea, în practică, instanța va decide care din părinți trebuie să aibă grijă

de copil, să îl reprezinte și să îi administreze bunurile. De asemenea, instanța va decide modul în care părintele căruia nu i-a fost acordată custodia copilul va contribui la întreținerea copilului sau va aproba acordul părinților privind plata pensiilor alimentare.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Termenul „răspundere părintească” nu se traduce în mod univoc în contextul dreptului slovac al familiei. Dreptul slovac al familiei recunoaște „drepturile și obligațiile părintești”, care revin întotdeauna ambilor părinți în comun (prin urmare, nu poate exista niciodată o „custodie exclusivă”, cu excepția cazului în care celălalt părinte moare, nu are capacitate juridică sau a fost decăzut din drepturile și obligațiile părintești). Trebuie făcută o distincție între aceste cazuri și încredințarea unui copil unei persoane în vederea unei „îngrijiri personale”. În cazul în care un copil este încredințat pentru îngrijire personală unuia din părinți, părintele respectiv poate lua decizii asupra tuturor chestiunilor legate de viața cotidiană a copilului, fără consimțământul celuilalt părinte. Însă pentru toate aspectele importante legate de exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești (administrarea bunurilor copilului, deplasarea copilului în străinătate, cetățenia, consimțământul cu privire la acordarea de asistență medicală, pregătirea pentru o viitoare profesie) este necesar consimțământul celuilalt părinte. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord cu privire la o decizie, instanța este cea care va hotărî, la cererea unuia dintre părinți.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Instanța poate impune ambilor părinți obligația de îngrijire personală alternativă (mai precis, custodie comună), în cazul în care ambii părinți sunt ași să crească copilul și sunt interesați de îngrijirea personală a acestuia și în cazul în care acest acord este în interesul copilului pentru a răspunde mai bine nevoilor acestuia. În cazul în care cel puțin unul din părinți este de acord cu îngrijirea personală în comun a copilului, instanța este obligată să afle dacă îngrijirea personală în comun este în interesul copilului.

A se vedea toate răspunsurile anterioare, în special răspunsul la întrebarea nr. 8.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Instanța districtuală în raza căreia își are reședința un copil minor este instanța competentă pentru depunerea cererilor privind drepturile și obligațiile părintești. Nu trebuie respectată nicio formalitate și nu trebuie atașat niciun document, întrucât această procedură poate fi inițiată din oficiu. Trimiterea documentelor depinde de conținutul cererii. În general, este necesar certificatul de naștere al copilului.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Se aplică o procedură mai puțin formală și simplificată. De asemenea, există posibilitatea pronunțării unor măsuri provizorii, în cadrul unei proceduri de urgență.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Toate procedurile pentru încheierea unui acord cu privire la drepturile și obligațiile părintești sunt scutite de taxe judiciare. Sistemul de asistență judiciară din Slovacia este, în prezent, limitat la scutirea de la plata taxelor judiciare și la punerea la dispoziție în mod gratuit a unui reprezentant. Sunt foarte puțini cei care aleg să fie reprezentați de un avocat, dată fiind natura necontencioasă a procedurii privind drepturile și obligațiile părintești. Cu toate acestea, în cazul în care o persoană îndeplinește condițiile legale de scutire de la taxele judiciare, instanța poate să pună la dispoziție un reprezentant cu titlu gratuit, inclusiv un avocat, în cazul în care consideră că reprezentarea este necesară pentru a proteja interesele părților.

Instanța îndrumă către Centrul de asistență judiciară (*Centrum právnej pomoci*) toate părțile care solicită reprezentarea prin intermediul unui avocat și care îndeplinesc condițiile de scutire de la taxele judiciare. Instanța informează părțile de această opțiune. Instanța îi poate acorda unei părți o scutire completă sau parțială de la taxele judiciare în cazul în care situația sa justifică acest lucru și dacă partea în cauză nu încearcă să își exercite sau să își apere drepturile în mod arbitrar sau dacă acțiunea acesteia nu este în mod vădit sortită eșecului. Cu excepția cazurilor în care instanța decide altfel, scutirea se aplică întregii proceduri și are efect retroactiv. Cu toate acestea, taxele plătite înainte de eliberarea unei decizii de scutire nu se rambursează.

Centrul de asistență judiciară oferă asistență judiciară și asigură sistemul de securitate socială necesar persoanelor fizice care, din cauza situației lor economice, nu sunt în măsură să utilizeze serviciile juridice pentru a-și exercita și apăra drepturile. Nivelul asistenței judiciare este reglementat prin Legea nr. 327/2005 privind furnizarea de asistență judiciară persoanelor aflate în condiții economice nefavorabile.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Da, este posibilă formularea unei căi de atac împotriva unei decizii privind drepturile și obligațiile părintești.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Cererea de executare a unei hotărâri se depune la tribunalul în raza căruia a căruia se află reședința copilul. Procedura de executare a unei hotărâri este reglementată de Legea nr. 99/1963 - Codul de procedură civilă.

Se aplică procedurile obișnuite de executare a hotărârilor (executarea judiciară), cu excepția executării hotărârilor privind îngrijirea personală (în cazul în care un copil trebuie să fie înapoiat părintelui care are dreptul de îngrijire personală în temeiul hotărârii). În astfel de cazuri, procedura este mai strictă (sanctiuni financiare și posibila implicare a poliției sau a altor autorități competente de aplicare a legii).

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

În Republica Slovacă, hotărârile judecătorești privind drepturile și obligațiile părintești pronunțate de o instanță într-un alt stat membru sunt recunoscute și executate fără a fi necesar să se recurgă la o procedură specială, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești [articolul 21 alineatul (1)], adică fără a fi necesar ca hotărârea să fie declarată executorie.

Cu toate acestea, o parte interesată poate solicita ca o hotărâre privind drepturile și obligațiile părintești pronunțată într-un alt stat membru să fie declarată executorie, în acest caz aplicându-se procedura prevăzută la capitolul III secțiunea 2 din regulament.

Cererile sunt depuse la instanța districtuală în raza teritorială a căreia se află reședința copilul sau, în cazul în care copilul nu are nicio reședință, la instanța în a cărei rază teritorială locuiește copilul în prezent. În cazul în care nu există o astfel de instanță, instanța competentă este Tribunalul de Primă Instanță din Bratislava I.

Cererea de recunoaștere a unei hotărâri sau de încuviințare a executării unei hotărâri trebuie să fie însoțită de o copie a hotărârii privind drepturile și obligațiile părintești, care îndeplinește cerințele referitoare la furnizarea dovezii de autenticitate, și de un document care să certifice această hotărâre, eliberat la cererea persoanei interesate de către instanța competentă de origine, și anume de instanța care a pronunțat hotărârea privind drepturile și obligațiile părintești.

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Căile de atac sunt întotdeauna introduse la instanța districtuală care a pronunțat hotărârea inițială, însă acestea sunt soluționate de către instanța regională. Căile de atac împotriva recunoașterii hotărârilor privind drepturile și obligațiile părintești sunt reglementate de Codul de procedură civilă.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Instanțele slovace se vor pronunța în cauzele referitoare la drepturile și obligațiile părintești privind un copil numai dacă acesta își are reședința obișnuită în Republica Slovacă. În cazul în care copilul nu locuiește în Republica Slovacă, dar își are reședința obișnuită în această țară sau în cazul în care părinții nu locuiesc în Republica Slovacă sau sunt cetățeni ai unor țări diferite, se aplică legislația Slovaciei în conformitate cu Convenția de la Haga privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia responsabilității părintești și a măsurilor de protecție a copiilor (ref. nr. 344/2002) (capitolul III din convenție).

Legea nr. 97/1963 privind dreptul internațional privat și procesual prevede că relațiile dintre părinți și copii, inclusiv începerea sau încetarea drepturilor și obligațiilor părintești, sunt reglementate de legea statului în care se află reședința obișnuită a copilului. În cazuri excepționale, instanța poate lua în considerare legea unui alt stat cu care există legături strânse și dacă acest lucru este necesar pentru a proteja copilul sau bunurile sale. Drepturile și obligațiile părintești aplicabile în țara de reședință obișnuită inițială a copilului rămân valabile chiar dacă reședința obișnuită a copilului se schimbă. În cazul în care unul din părinți nu dispune de niciunul dintre drepturile și obligațiile părintești care sunt recunoscute în temeiul dreptului slovac, aceste drepturi și obligații încep atunci când copilul are reședința obișnuită în Republica Slovacă. Exercițarea drepturilor și obligațiilor părintești este reglementată de legea țării în care copilul își are reședința obișnuită.

Dispozițiile din Legea privind dreptul internațional privat și procesual nu se aplică decât în absența unui acord internațional sau în cazul în care un acord internațional existent nu conține criterii privind conflictul de legi pentru determinarea legislației aplicabile.

În plus față de Convenția de la Haga din 1996, Republica Slovacă este obligată să respecte o serie de acorduri bilaterale care conțin dispoziții privind legea aplicabilă, iar aceste dispoziții prevalează asupra dispozițiilor din Legea privind dreptul internațional privat și procesual în cadrul procedurilor privind drepturile și obligațiile părintești. Acordurile în cauză sunt:

Bulgaria: Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Bulgaria privind asistența judiciară și reglementarea relațiilor juridice în materie de drept civil, dreptul familiei și drept penal (Sofia, 25 noiembrie 1976, Decretul nr. 3 /1978)

Croația, Slovenia: Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia privind reglementarea relațiilor juridice în materie de drept civil, dreptul familiei și drept penal (Belgrad, 20.1.1964, Decretul nr. 207/1964)

Ungaria: Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Ungară privind asistența judiciară și reglementarea relațiilor juridice în materie de drept civil, dreptul familiei și drept penal (Bratislava, 28 martie 1989, nr. ref. 63/1990)

Polonia: Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Polonă privind asistența judiciară și reglementarea relațiilor juridice în materie de drept civil, dreptul familiei, dreptul muncii și drept penal (Varșovia, 21.12.1987, Decretul nr. 42/1989)

România: Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Română privind asistența judiciară și reglementarea relațiilor juridice în materie de drept civil, dreptul familiei și drept penal (Praga, 25.10.1958, Decretul nr. 31/1959)

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 14/01/2019